

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 4. APRIL.

Koledar Apostolstva molitve za april 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Apostolstvo mož.

Mesečni zavetnik: sv. Peter Kanizij (27.).

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve	Večno češčenje	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Četrtek	Vel. četrtek	Velikonočna in zadostilna sv. obhajila	Konjščica	Gomilsko
2 Petek	Vel. petek	Ljubezen do Križanega.	Sv. Trojica n. C.	Reka
3 Sobota	Vel. sobota	Milost sv. krsta za novorojenčke	Preddvor	
4 Nedelja	Velika noč	Pravo velikonočno veselje	Nem. Loka	Konjice
5 Poned.	Vel. poned.	Vsakdanje sv. obhajilo	Dobropolje	
6 Torek	Sikst p.	Ljubezen Slovencev do sv. očela	Leskovica	Prihova
7 Sreda	Herman sp.	Slovenci v tujini. Misijoni	Zaplana	
8 Četrtek	Albert. š.	Škofje in dušni pastirji	Suhorija	Čadram
9 Petek	Mar. Kleofa	Večja cenitev sv. maše	Brezje	
10 Sobota	Mehilida d.	Prvoobhajanci	Podbrezje	
11 Nedelja	Bela nedelja	Letošnji novomašniki	Blagovica	Loče
12 Poned.	Zenon š.	Mladinsko čtivo. Katol. pisatelji	Vrhnika	
13 Torek	Hermenegild m.	Naš nuncij v Beogradu	Vrhpolje Mor.	Sv. Kungola
14 Sreda	Juslin m.	Ugodno vreme. Odvrnitev nesreč	Sv. Lenard	
15 Četrtek	Helena kr.	Novoporočenci in zaročenci	Kamnik	Žreče
16 Petek	Bened. Labre	Ubožci, sirote in njih zavodi	Kranj	
17 Sobota	Anicet p.	Nesrečni duhovniki	Molnik	Žiče
18 Nedelja	Apolonij m.	Vzbuditev apostolskih duš	Šturije	Stranice
19 Poned.	Leon Vel. p.	Otroški blagoslov v družinah	Št. Jurije p. Sm.	Kebelj
20 Torek	Marcelin š.	Zabranitev pohujšanja	Ihen	S. Jernej p. L.
21 Sreda	Varsivo sv. J.	Umirajoči, Prostost sv. Cerkve	Dobrnitč	
22 Četrtek	Soter in Kaj p.	Misljensko delo med Slovenci	Gorje	Vel. Nedelja
23 Petek	Vojteh š.	Mladinska in prosvetna društva	Šmihel sam.	
24 Sobota	Jurij m.	Vojaki. Neustrahovitost kršč. mož	Stara Loka	Ormož
25 Nedelja	Marko ev.	Ljublj. mesto. Izobraženci	Cerklje	Ormož boln.
26 Poned.	M. B. d. sveta	Izbor poklicev po volji božji	Podgrad	
27 Torek	Peter Kaniz. m.	Veroučitelji. Naše dijaštvo	Nevlje	Središče
28 Sreda	Pavel Križ.	Škrupulanti, skušani, obupani	Čatež ob S.	
29 Četrtek	Peter m.	Odločno odklanjanje brezver. časop.	Št. Jurij p. K.	S. Miklavž Or.
30 Petek	Katar. Sij.	Bolniki. Vsi ta mesec umrli	Stari trg p. L.	
				S. Svetinje
				S. Tomaž O.
				S. Bolfenk
				S. Lenart

ZAHVALE.

F. K. se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za odvrnitev dveh nesreč. (Po obljubi.) — H. L., Gotovlje, se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za večkratno uslišanje. (Zahvala obljubljena.) — Urš. Zupanc (Laško) se je priporočala S. Benigni, naj ji izprosi od presv. Srca Jez. in od Matere božje vsaj toliko polajšave hudih bolečin v trebuhu, da bi mogla vsaj svoje delo opravljati. Ker je bila prošnja uslišana, se tem potom (po obljubi) zahvaljuje. — Neimenovana iz Sav. doline se zahvaljuje sv. Antonu za uslišano prošnjo v važni zadevi. — M. P. se zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov, bl. Don Bosku, sv. Antonu in sv. Roku za — po zdravniškovi izjavi — čudežno ozdravljenje v težki bolezni. — Franciška Trpinc se zahvaljuje Mariji Pomagaj, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji in dušam v vicaah za nenadno ozdravljenje hude živčne bolezni. — I. K. v Trstu se zahvaljuje sv. Mali Tereziji, da se je med 9 dnevnicu neki nevarno bolan gospod lepo pripravil na prejem sv. zakramentov skupno s svojo ženo, Upati smemo, da se bo tudi zdravstveno stanje obrnilo na bolje. — Elizabeta Turk se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo v važni zadevi. — P. Feliks Tav.

čar presv. Srcu Jezusovemu, Devici Mariji, sv. Francišku, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji za zdravje brez posebno težke operacije. — Mar. družbenka iz O. se zahvaljuje Materi božji in sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo v časnih zadevah. — Zmagoslava Zerjal se zahvaljuje sv. Mali Tereziji in sv. Antonu Pad. za več prejetih milosti. — Mar. družbenka iz Zažarja se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za večkratno pomoč v važni zadevi. — M. Novak iz Vidma n. S. se najsrčneje zahvaljuje sv. Mali Tereziji za večkratno uslišanje v raznih boleznih, posebno za srečno prestano operacijo. — Zahvala presv. Srcu Jezusovemu po priprošnji Marije Pomočnice za rešitev iz trajne nevarne bolezni. M. K. — Terezija Blažič, Gorenjavas, se zahvaljuje sv. Mali Tereziji, papežu Piju X. in dušam v vicaah za večkratno uslišanje v zelo važnih zadevah. — Neimenovana: Tisočera zahvala presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za pomoč v hudih stiskah. — Neimenovana: Materi božji, sv. Antonu Pad. se najtopleje zahvaljujem za rešitev iz smrtno nevarnosti in za drugo večkratno pomoč.

BOGOLJUB

Vstajenje.

Med vsemi dnevi, ki jih krščanska vera slovesno praznuje, je Velika noč največji in najpristrčnejši praznik, ki daje češčenje in posvečenje vsem drugim praznikom. Marijin otrok, zapoj veselo pesem vstajenja, zakaj tvoja Mati Marija se tudi raduje. Aleluja! Velikonočno veselje in upanje gre od vzhoda do zapada.

O, da bi vsi v zmotah in zablodah izgubljeni in zaslepljeni zagledali luč prerojenja, zapeli pesem vstajenja. Ubogi! Druge imajo za zaslepljene, pa so sami slepi; druge imajo za gluhe, pa so sami gluhi; druge imajo za ujete in okovane, pa so sami v ječi in v okovih.

Mati svetega veselja, daj jim žarek spoznanja, nakloni jim dan vstajenja. Vsaka lepa misel jim bo zažarela v osrečenih očeh: »Naša duša se je otela, kakor ptica iz lovčeve zanke; vrv se je pretrgala in mi smo oproščeni. Kako sladka pesem jim bo zazvenela na oveseljenih ustnicah: »To je dan, ki ga je Bog naredil... Da, On je dober; zakaj njegovo usmiljenje traja na vekomaj. Aleluja! Aleluja!«

Vsi zapojmo verno in odkritosrčno Alelujo v teh časih skrbi in težav. Pogum! Pogum! Odkar je Kristus vstal, verni kristjani nimajo več pravice in povoda, da bi zdvomili nad zmagao resnice in pravičnosti.

Seveda, svetovna ura ima počasno nihalo, ne niha tako naglo kakor ura v zvoniku in v domači hiši. Zatorej ohranimo mir srca in ob velikonočnih praznikih obnovimo zaupanje v zmagodobrega.

Ali bo našla velikonočna pesem v tvojem srcu vesel odmev? Ali je to tako težko? Glej, dobri Bog je v modri previdnosti tako napravil, da se Velika noč obhaja prav tisti čas, ko vstaja vsa narava iz groba. Pomlad se poraja za vse: pomlad za naravo, pomlad za dušo, pomlad za telo, vidna in nevidna pomlad. Marijin otrok, praznuj tudi ti praznik vstajenja! Kako? Samo hoteti, resno hoteti je treba in praznik prerojenja se bo obhajal tudi v tvojem srcu.

Ako še ne čutiš, ako še ne nosiš Jezusa v svoji duši, pojdi ga iskat. Vi vsi, ki vam leži na srcu še težak kamen, pojdite Solncu naproti. Mogočni in usmiljeni Bog se vas bo usmilil in vas bo oprostil teže greha. Ali ne slišite angelskega tolažila: »Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, Krizanega; vstal je, ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga položili. Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.« (Mk 16, 6.)

Mati božja in krščanska mati.

Montanus.

Marija in krščanska mati sta si podobni po svojem velikem vplivu in blagoslovu, ki izhaja od njiu.

Velik je bil vpliv Marijin na Jezusa kot človeka. Po njegovem božjem srcu je sicer Ona upodobila svoje srce, a po svojih človeških krepostih in svojih telesnih zmožnostih je On upodobil samega sebe po njeni podobi. Zakaj otrok je naravno najbolj podoben svoji materi in Jezus je bil kot človek pravi telesni sin Marijin. Velik je bil vpliv Marijin na Je-

zusa kot Boga in človeka že na zemlji. Čudež v Kani galilejski, ki ga je Jezus storil na njeno priprošnjo, nam glasno priča o tem. Velik je bil vpliv Marijin na Odrešenika pod križem; zakaj ob pogledu na njeno bolečino jo je postavil za mater vsemu človeštvu. Velik je vpliv Marijin na božjega Sina v nebesih; zakaj vse milosti nam po nauku cerkvenih očetov prihajajo le po njenih rokah.

Velik je vpliv Marijin na vsakega posameznega človeka: Koliko ljudi

je ostalo in postalo po njeni priprošnji in njenem zgledu plemenitih in dobrih v vsakem pomenu besede! Velik je vpliv Marijin na celenarode in države; zakaj zgodovina priča, da, dokler narodi ostanejo zvesti Mariji, ostanejo zvesti tudi Jezusu. Velik je vpliv Marijin na vse človeštvo in vse delo odrešenja; zakaj brez nje bi ne imeli ne Odrešenika in ne odrešenja.

In tvoj vpliv, krščanska mati! Kakor reka si, ki teče skozi stoletja in namaka cele pokrajine s svojo rodovitnostjo. Zakaj vpliv dobre krščanske matere — seveda, v slabem pomenu tudi slabe — ne ostane samo pri njenih otrocih in enem rodu, ampak se preliva po njenih potomcih iz roda v rod skozi dve sto, tri sto in morda še več let. Kam n. pr. ne sega vpliv matere sv. Avgušтина, nepozabne Monike? Po njej je postal sv. Avguštin to, kar je: velik spokornik, velik učenik, velik svetnik in po njej deluje sv. Avguštin že skozi cela stoletja. Kam n. pr. ne bo segel vpliv: sv. župnika Jan. Vianaja, sv. Klementa Dvořaka, Vincencija Pavelskega in nešteti drugih, a ravno tako daleč se bo raztezal vpliv njihovih mater. Saj se imajo zahvaliti za svojo svetniško čast v prvi vrsti dobrim krščanskim materam.

Pa ne le matere svetnikov, tudi navadna krščanska mati, kakršna si ti, ki morda bereš te vrstice, kako velik vpliv ima na svojega otroka, svojega moža, na vso okolico, v kateri živi. Ali se ne sliši tolikrat: »Ta hiša, ta vas, to mesto, ti časi so dobri; dobri zato, ker so bile in so dobre matere.« Ali se ne sliši tolikrat: »Kar me je učila moja mati, tega nikdar ne pozabim.« Ali ni klical rajni papež Pij X. ob pogledu na velike hudobije, ki vstajajo marsikje današnje dni: »Dajte nam dobrih mater in svet bo drugačen!« Ali ne veš iz svojega lastnega življenja, iz življenja svojih in tujih otrok, da je že marsikdo, ki se je izgubil, ki je zavrgetel vero in se je globoko pogreznil v blato človeških strasti, prej ali slej vendarle prišel na pravo pot, prišel vsled molitve, prošnje, opomina in zlasti še lepega zgleda svoje nepozabne mamice? O, preveč papirja bi porabil, če bi hotel navajati take zgleda. Sama jih poznaš, zato pa veš, kako je velik vpliv dobre krščanske matere na lastne otroke, pa na otrok otroke in na vso okolico, v kateri živi ali v kateri je morda že davno živela.

Pomisliva še dalje!

Marija in krščanska mati sta si podobni po svojem veselju. Zemlja je sicer dolina solza, ki nam nudi več trnja kot cvetja, več grenkega pelina kot sladkega medu, več temnih in mrkih prepadov kot jasnih in solčnih ravnin. A vendar je dobri Bog vsakemu človeku že na zemlji pripravil gotovo mero veselja. Tudi Mariji ga ni odvzel. Bilo je to v prvi vrsti njeno duhovno veselje. Kako se je veselila ob misli na Odrešenika, na velike milosti in odlike, ki jih je prejela od Boga! Vsa radostna prekipeva njena duša v veselem slavonspevu: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju. Zakaj ozrl se je na nizkost svoje dekle. Glej, blagrovali me bodo odslej vsi rodovi! Zakaj velike reči mi je storil On, ki je moččen, in je njegovo ime sveto« (Lk 1, 47—49). Kako se je radovala njena duša v otroških letih Jezusovih, ko so ga prišli molit pastirji in modri z Jutrovega.

Kako se je veselila tihega življenja v Nazaretu, ko je videla, kako ljubijo njene božjega Sina znanci in prijatelji! Koliko veselih ur je preživela v njegovi družbi in v družbi sv. Jožefa, zatopljena v pobožno molitev, v branje in premišljevanje svetih knjig, v shodnici in v templju ob urah svetega bogoslužja! Kako se je radovala njena duša za časa javnega delovanja Gospodovega, ko se je spreobrnila Magdalena, Samaritanka in druge velike grešnice in grešniki, ko je Jezus delal velike čudeže in so se množice vsipale za njim, ko je stopil na njegovo stran Nikodem in drugi velikaši, ko so se odločili za stalno njegovo družbo in službo apostoli in drugi učenci! Kako polna veselja je bila njena duša po vstajenju Gospodovem, ko se ji je prvi prikazal, ko ga je prejemale vsak dan v sv. obhajilu, ko je videla, kako neumorno delajo za božje kraljestvo apostoli in verniki, ko je slišala, kako se širi božje kraljestvo Kristusovo na vse strani!

In ti, krščanska mati! Ali si ti brez vsakega veselja? Kdo bi mogel reči, kdor pozna tvoje življenje. Že veselje prvorojenca kakor veselje vseh nadaljnjih otrok presega vse veselje, ki ga sicer svet nudi ljudem. Gospod sam ga je porabil za primer: »Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, da je človek rojen na svet« (Jan 16, 19). In veselje z rastočimi otroki, ko izgovori prvo besedo, ko ga vzameš prvič v cerkev, ko

ga pelješ prvič v šolo, ko ga spreliš prvič pred oltar Gospodov, da se združi v svetem obhajilu s svojim Bogom, ko ga spreliš, preskrbljenega, na poročni dan zopet pred božjega namestnika! In novomašno veselje — kdo naj ga popiše —, če ga morda doživiš!

Nimaš pa samo otrok, imaš tudi moža. In mož; ali ni dan dober krščanski ženi v veselje? Kolika sreča zanjo, da mu more postreči po trdem delu, da ga vidi zadovoljnega sredi dobro vzgojenih otrok, da more deliti z njim veselje in žalost, da ga sme spremiti v cerkev, v družbo, v naravo, povsod! In tihi dom v družini! Ali ni poln veselja za skrbno krščansko mater, pa naj si mislimo, da stoji ta dom, mogočen in bogat, obdan od gozdov, travnikov in njiv sredi zelenega griča ali ob veliki beli cesti — ali pa, da si mislimo le borno, a vendar snažno stano-

vanje preprostega delavca, ki v potu svojega obraza služi svoj kruh. Kolikor skromnejše razmere, toliko večkrat zadovoljneje življenje.

In molitev in cerkev in sveti zakramenti s sveto mašo, in Božič in Velika noč in majnik in hišni godovi in nešteto lepih navad, ki jih prineso s seboj starodavni običaji in zlasti še cerkveno leto, kdo jih bolj doživlja v srcu in na zunaj in kdo se jih bolj veseli kot verna krščanska mati! In zlasti še misel na plačilo, ki čaka mater v preobilni meri v nebesih, o kako tolaži verno krščansko mater, pa ji tudi daje veselje in poguma še za večje napore in žrtve!

Zares! Tudi življenje krščanske matere ni brez solnčnih žarkov, kakor ni bilo brez njih življenje Marijino.

„Prositi Gospoda žetve...“

J. H.

»Pošlji v svoj sveti vinograd delavcev, navdušenih zate in za tvoje kraljestvo in zabrani, da bi radi pomanjkanja duhovnikov tvoja srčna kri bila za nas zastoj prelita.«

(Cerkvena molitev.)

Prve dni decembra lanskega leta se je vršil v Parizu kongres o tem, kako zbuditi med ljudstvom zanimanje za duhovski stan in obuditi med mladino duhovskih in redovnih poklicev.

Pri nas se to čudno sliši, kajne! Kongres za duhovski naraščaj! Res, nekaj čisto novega je to. A za Francijo ni to nič čudnega, če pomislimo na skrajno žalostne razmere te države. Saj je skoraj 6000 župnij brez dušnega pastirja in duhovniki še vedno izumirajo, semenišča pa so prazna. Ali je torej čudno, če se vernemu Francozu krči srce, če pomisli na bodočnost.

Pa to ni samo na Francoskem. Na Češkem so bogoslovja ponekod morali že zapreti. Celo iz Angleške, kjer je med maloštevilnimi tamkajšnjimi katoličani verska zavest tako živa in močna, tožijo, da ni dovolj bogoslovcev. O Ameriki raje molčim. Pa tudi pri nas v Jugoslaviji primanjkuje duhovnikov, zlasti v hrvaških škofijah. Srce se pa trga človeku, ko čuje milo proseče glasove iz misijonskih dežel, kjer je še vedno toliko in toliko

milijonov duš, ki še vedno ječe v verigah satanovih in njihove duše stradajo nebeskega kruha.

O, ali se ne razžalosti srce, ki še čuti človeško, ali ne zadene misel na te nesrečnike v dno duše? In če ne, pač ne znamo dovolj preценiti nauka, ki ga nam je prinesel in s svojo lastno krvjo izpričal Jezus Kristus sam, tistega nauka, za katerega so šli brez strahu v žrelo divjim zverem in željno ponudili svoje telo rabljem v mesarjenje.

Res, prav tega več ne razumemo in ne moremo doumeti. Svet drvi naprej v svojo pogubo, skrbi za telo, za dušo se pa ne zmeni. Vse drvi le za svetom, vsak hlepi, da bi si kar največ nagrabil in da bi več veljal med ljudmi.

To je tisti zli duh, ki je rodil tako usodne posledice med Francozi, ki se že šopiri med Čehi in se zajeda že tudi v naš narod. In vpricho tega bo li še kdo tako nespameten, da se bo odrekel uživanju tega sveta, da bo zavrnil bogastvo in čast, pozabil samega sebe in se iz ljubezni do Kristusa daroval le bližnjemu? »Beseda o križu je njim, ki so na potu pogube neumnost, onim pa, ki se zveličajo, to je nam, pa je moč božja.« (Kor. 1, 18.) Tako je izpovedal že davno sv. Pavel.

Sicer pa, čemu to jadikovanje, bo ugovarjal kdo. Saj je pri nas duhovnikov še

vedno dovolj in tudi po samostanih še ni prerastla trava.

To je deloma resnica. Pri nas razmere še niso tako obupne, toda, ali naj zato kar lepo mirno čakamo, da nam duhovščina izumrje in samostani razpadejo? Kdor zboli, šele tedaj spozna, kaj mu je bilo zdravje, ko ga je že zapravil. O, ko bi slišali, kako obupno vzdihujejo ljudje, kjer nimajo več župnika, kamor bi hiteli po modre nasvete, ko jim stoje cerkve prazne in zapuščene in ne morejo pohiteti pred oltar svojega Boga, da bi si tam olajšali srce morečih skrbi in se napili tolažbe. O, življenje brez duhovnika je življenje brez Boga in to je obupno. Če bi razumeli, kaj pomeni duhovnik, če bi videli v njem to, kar je on po volji Kristusovi, namreč delivec nebeških milosti, dušni zdravnik in namestnik Kristusa, da opravlja dan na dan največji čudež, ki se je kdaj zgodil, ko daruje sveto mašo, tedaj bi pač ne šli mimo duhovnika s prezirljivim obrazom, tedaj bi pač ne zmajali malomarno z glavo, kadar pogovor na to nanese.

Včasih so poslali fanta v šolo in so želeli, naj bo »gospod«; rodbina si je štela v čast, če je imela iz svoje srede koga, ki je zanje prav posebno molil pred oltarjem Gospodovim. Danes jih moremo že dobiti takih, ki se sramujejo priznati, da se je kdo iz bližnjega sorodstva posvetil Bogu. V duhovniku mnogi vidijo danes le še zastopnika osovraženega klerikalizma, a nočejo videti v njem služabnika nepremagljive in nezmotljive Cerkve. Vidijo morda v njem trpina, a nočejo videti v njem maziljenca božjega, kateremu je izročil Odrešenik ključ do neizmerne zaklada duhovnih dobrot.

V prvi vrsti je seveda naša dolžnost, da skrbimo za svoje domače potrebe in da vzbudimo najprej toliko poklicev, kolikor jih je potreba za naše versko življenje, da se ne uresniči tudi nad našim narodom preteča grožnja: »In iskal sem moža, ki naj bi postavil pregrado in bi nasproti meni zagovarjal zemljo, da je jaz ne razrušim, in ga nisem našel. Zato sem razlil nanje svoj srd in z ognjem svoje jeze sem jih požgal. Z njihovim lastnim grehom sem jih udaril« (Ezek. 22, 30 s.).

A vsi ljudje smo otroci enega očeta, — bratje in sestre smo si; vse človeštvo je ena sama velika družina. Zato je naša sveta dolžnost, skrbeti ne le zase, marveč tudi za zapuščene brate. Tudi njim mora prisijati svetla luč Evangelija. Silna je žetev, nepregledne so poljane, ki so že davno zrele, o da, saj se že vsiplje bogato klasje, kajti tudi tja je že segel hudobni nauk tega sveta, zato hitimo, hitimo, da nas ne prehitijo dvanajsta ura.

Morda ravno na srce vašega otroka trka Kristus in ga kliče. Mladenič, ali ti ni morda vstala tu pa tam želja, da vstopiš v vrsto delavcev Gospodovih. Gospod jih kliče vedno dovolj, a se mu ne odzovejo. A kako bodo oni dajali odgovor?

Vsi pomagajmo, da rešimo čim več duhovniških poklicev. Vsi, z molitvijo. Saj veste, kako je naročil Gospod: »Prositate Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.« (Mt 9, 38.)

Ali bi ne bilo lepo, ko bi naše tako številne Marijine družbe večkrat pri skupni molitveni uri molile v ta namen? Na belo nedeljo bodo letošnji gg. novomašniki prejeli prvi višji red — subdiakonata; toplo vam jih priporočamo v molitev.

Mala izvoljenka.

P. Cassian Karg — Ante Kordin.

Živimo v času Male Cvetke. Tisoči in tisoči vseh narodov so se zazrli vanjo, zahrepeneli so po enakem svetniškem življenju; merilo duhovnega življenja je izkazalo porast, duše so vzbrstele v novem sijaju: Gospod je blizu.

Mnogo jih je, ki živijo tako. Njihovo življenje pa je tiho in skrito. So to cvetke, ako hočete; vijolice, skrite, lepo vonjajoče, a navadno samo za Gospoda, edino

On pride do njih. O, kako se jih razveseli! Mi drugi pa hodimo brezbrizno mimo. Morebiti je tvoja lastna sestra Gospodova lilija, katero On, nebeški vrtnar, neguje, da jo nekoč presadi na svoj vrt; ti živiš z njo, jo vidiš vso skromno in potrpežljivo, pa ne opaziš njenih žrtev, ki jih sleherni dan poklanja na oltar Gospodov.

Gospod je blizu! Vsi ti nam kličejo: dvigni se duša, ne zakoplji svo-

jega najdragocenejšega talenta — duše; obogatí jo, da se vzpneš v ljubeč cvet Gospodov. Potem šele bo mogel Gospod razpolagati s teboj!

Duša, ki si želiš duhovnega veselja otrok božjih, ki hrepeniš po lepšem, bogatejšem življenju z Gospodom, poskusi živeti tako kot te uči devetnajstletna Klara Boscher, »mala izvoljenka«, kakor jo ljubko nazivlje p. Cassian Karg.

I. Klarin življenjski program.

Klara Boscher se je rodila 15. sept. 1900 v Monakovem, kjer je tudi od l. 1918. služila pri bogati družini B. Zgodaj je izgubila mater in ni upala najti v življenju enake ljubezni. Sprejela je službo navadne deklice in vendar s kako vestnostjo in notranjo ljubeznijo je vršila ta posel.

S štirinajstim letom se je v njeni duši izvršila ločitev duhov. Odločila se je za globoko, Bogu posvečeno duhovno življenje in s tem je za vselej posvetila srce Zveličarju. Njena pisma pričajo, kako silno se je morala boriti za mladostne ideale. Marsikateri se ji je zdel nedosegljiv, njeno pobožno srce je bilo preslabotno, a vendar za nobeno ceno ni hotela postati otrok sveta.

Mnogokrat je skrivaj točila solze in tožila Zveličarju o bojih, ki jih je moralo premagati njeno mlado srce. Vendar si je v svoji odločnosti izbrala svoj življenjski program: Zveličarja ljubiti čez vse. Dosegla je nepričakovano bogat uspeh.

V oporo ji je bilo zlasti katoliško mladinsko društvo v Haidhausnu. V društvu je marljivo zbirala vse dragocene migljaje, da jih je uresničila v svojem življenju. Še ljubši kot društveni sestanki so ji pa bila verska zborovanja zlasti Marijine družbe, posebno pa skupno sveto obhajilo društvenc. S sveto gorečnostjo se je pripravljala na take dneve, ki so ji bili nad vse sveti.

Društvo in kongregacija — kakor se včasih podcenjuje njiju pomen in uspeh — sta jo zelo zgodaj storili zrelo za življenje. Klara je to vedno s hvaležnostjo priznala. Bila je sama in društvo ji je nudilo moralno pomoč: kvišku k dobremu. Ko se je učila krojenja, je morala občutiti marsikako zbadljivko, kajti njeno preprosto srce in čista nprav je bila slabim tovarišicam tihi očitek. Bila je odločna, a bolelo jo je; najbolj je bila pač žalostna njena duša, ker ni mogla umeti, da se more čednostnemu življenju toli nasprotovati.

Večkrat je po delu odhitela najprej v cerkveno deviškega sv. Janeza pred tabernakelj in molila zase in za druge.

Z nekako samoumevnostjo je položila svoj prvi daritveni dar na Marijin oltar, kakor nekoč sv. Alojzij, oblubo; ostati vedno nedolžna in čista. Sveto čistost je tako iskreno ljubila in bila je tako čuječa za ta svoj vrt lilij, da se ji ni smelo približati prav nič, kar bi razodevalo le senco greha. In vendar je bila tako ljubezniva in naravna v občevanju z drugimi.

Ta obluba jo je storila prijetno v očeh Gospodovih. Medtem ko so druge deklice veseljačile, je skušala Klara odpreti pravi vir ljubezni, ki je počivala v njenem srcu, Onemu, katerega je najbolj vzljubila. Včasih je bila žalostna, ker je ni nihče razumel in podpiral v njenem prizadevanju. Sedaj ji je to odveč; ona sliši samo en klic: »Moja hči, daj mi svoje srce!« — Dobila je dobrega spovednika in drago prijateljico Berto S., ki se je oklenila svoje Klare in ji stala ob strani kot angel varih.

V njenem življenju prelepo in prebogato odseva zlasti njeno prijateljstvo. O tem bom pisal posebej, ker se mi zdi, da v današnjih dneh manjka čistega umevanja prijateljstva: biti bližnjemu brat in sestra!

Klara in Berta sta si določili nekaj načrtov, ki sta jih vestno izvrševali. Na primer: »Vse za Jezusa!« — »Za Jezusa ni nobena žrtev pretežka.« — »Tabernakelj in Marijin oltar sta mi najljubša prostorčka.« — Ko so drugi zavrnili njeno preveliko gorečnost, jim je Klara odgovorila: »To je samo velika milost božja, ki mi jo poklanja Bog.«

Svoj dnevni red sta si uredili sledeče:

»Točno vstati. Med napravljanjem gojiti lepe misli, zlasti malo skrivnost« (gl. 1. št. str. 6 »Bogoljuba«) — »vse za Te, moj Jezus« ali »Jezusa ljubim«. Jutranja molitev, dober namen, duhovno obhajilo, družbena molitev, prošnja k Sv. Duhu in angelu varihu; premišljevanje, misel na svoje dolžnosti. Nato začetek dela. Ob njem misel na sklepe premišljevanja, posebno izpraševanje vesti, misel na pričujočnost božjo. Z drugimi biti prijazna, postrežljiva, točna. Pri delu kolikor moč malo raztresenosti, ohraniti mir tudi pri obilici dela. Vsa dela sprejeti v duhu pokore in z zadovoljnostjo. Pri mizi skromnost in umerjenost. Pri pospravljanju jedilne posode zbranost duha. Misli na evharističnega Kralja, sveti rožni venec.«

Ali si morete predstavljati, da je to sklep 17letnega dekleta, služkinje, preobložene z delom? Pač res krasen dnevni red, vreden plemenite duše!

In mi?

(Dalje.)

Frančiškanski jubilej.

A. Č.

Sveto leto za Rim je pri kraju. Dočim so zdaj milosti svetega leta proširjene na ves katoliški svet, praznuje Italija nov, veliki jubilej. Letos je namreč minilo 700 let, odkar je umrl sveti redovni ustanovnik Frančišek Asiški. To praznovanje nima pomembe samo za tri redove sv. Frančiška, marveč za vesoljni svet.

Opomniti je vredno, da se je tudi italijanska vlada, česar nihče ne bi bil pričakoval, zavzela za proslavo te važne 700-letnice. Mussolini, ki zdaj Italijo vodi in vlada, je namreč odredil, da se bo slavlja uradno udeležila tudi italijanska vlada. Razposlal je vsem italijanskim diplomatskim zastopnikom v inozemstvu okrožnico, ki v nji prav na italijanski način proslavlja sv. Frančiška. Poudarja, da je »s sv. Frančiskom dala Italija krščanstvu in človeštvu najsvetejšega med svetniki«; »ki je kakor božanstven stal nad povodnijo strasti njegovega stoletja«.

Jasno, da Mussolini te občudovanje vzbujajoče okrožnice ni objavil iz čiste ljubezni do svetnika. Ne; Mussolini bi rad napravil v sv. Frančišku zavednega nosilca italijanske nacionalne misli, ker hoče prav vse Italijane vpreči v svoj voz, torej tudi svetnika, čigar mišljenje in delovanje je v marsičem v živem protislovju s po-

četjem in ravnanjem sedanjega načelnika italijanske vlade.

Gotovo pa je, da se bo ta proslava v Italiji sijajno obnesla. Toda tudi za nas in za ves katoliški svet ima jubilej sv. Frančiška globok pomen. Frančišek je brez dvoma »modernej svetnik«. Še celo nekatoличani ga imajo za »najbolj simpatičnega svetnika«. Značilno je zlasti dejstvo, da se je »moderno Frančiškovo gibanje« začelo vprav v krajih, ki so Cerkvi protivni in odtujeni. Zato je prav in potrebno, da se tudi mi katoličani za velikega sv. Frančiška iz Assisija bolj zanimljemo in vne-mamo, saj ima moč, da gladi pot ne samo do socialistov, marveč tudi do mlačnih katoličanov in drugovercev. Naj se navduše-nje in ljubezen do sv. Frančiška ne omeji samo na kratko besedno proslavo v naših časopisih, marveč naj se pokaže v tem, da bomo skušali svetega moža prav ume-vati ter se poglobili v duha krščanstva po zmislu in pojmovanju sv. Frančiška; kajti le na ta način se bo posrečilo povoljno rešiti socialno vprašanje. Naj to jubilejno leto utrjuje in množi poklice za frančiškanski red, ter pripomore, da se živahno razvije zlasti tretji red, ki je od njega že papež Leon XIII. pričakoval prerojenje krščanske družbe.

Povej mi, kaj čitaš!

F. G.

Težko da bi se bil zavedal izumitelj tiska Gutenberg, kolikega pomena bo postala njegova iznajdba v 20. stoletju. Danes, ko se bolj in bolj krči število onih, ki ne znajo čitati, skoro ni več hiše, kjer ne bi poznali knjige in časopisa. Svet hoče izobrazbe in novic. Dogodki, novice, leposlovna dela, znanstvene razprave in reklamni oglasi so postali blago, s katerim se kupčuje.

Časopis je veliko podjetje z armado poizvedovalcev, agentov, fotografov in dopisnikov, ki polnijo dan za dnem časnikove predale z najpestrejšo vsebino in ga širijo med najširše plasti naroda. Silno spretna uredništva listov pa s premeteno premišljenostjo prikrajajo vsebino lista tako, da bo ugajal tembolj in tem splošneje. Žal, da to pehanje izdajateljev časopisov rado poseže po sredstvih, ki so zelo mi-

kavna, da se namreč skušajo prilagoditi razbrzdanim človeškim nagonom in strastem, da dosežejo čim večjo priljubljenost med občinstvom. To je učinkovito sredstvo! Govori zatiranemu o maščevanju, kako rad te bo poslušal, pohotnežu o nemejenosti svobodi uživanja, kako rad ti bo verjel, lakomnežu o lahkem pridobivanju bogastva, kako prijetno mu bodo cingljale tvoje besede. Časopis, ki stopi na to pot in brez sramu s primerno oblizanostjo ne-guje in podpihuje človeške strasti, je zelo nevaren veri in n rav nosti. Mladenič in starec se kužita ob njem prav tako kot dekle in družinska mati, ako ni v ljudstvu samem takoj v početku dovolj jakosti, da ga vrže ob tla.

Hvala Bogu, da stoji temu tisku nasproti drug dober tisk, časopis in knjiga, ki nam vse kažeta v luči vere. Ta

res zasluži naslov dobrega tiska. Možje, ki so uvideli, kako se potom tiska izrabljajo človeške strasti, da bi se listi in knjige priljubili in razširili, so v svetem idealizmu vložili svoje sile v povzdigo dobrega tiska. Naravno je, da so bili med njimi v častnem številu zastopani duhovniki, saj le-ti najprej uvidijo nevarnost, ki preti veri in pravosti njim zaupanih vernikov. Ustanavljali so tiskarne in časopise, izdajali na novo stare dobre spise, pisali in izdajali nove.

V sedanjem času je dobil polno veljavo pregovor: »Povej mi, kaj čitaš, in povedal ti bom, kakšen si«. Danes že niti najpreprostejši človek ne more izhajati brez čtiva. Nesreča zanj, če je ta njegova dušna hrana zastrupljena z nauki, ki se ne ujemajo z naukom Kristusovim. Gotovo velja pravilo: Kakršno je tvoje čtivo, tak si ti. Velja pa tudi: Kakršno hočeš postati, takšno čtivo vzemi. Če hočeš postati dober, vzemi dobro, če slab, slabo. Ni ga človeka na svetu, ki bi se mogel brez posebne milosti božje trajno ohraniti nenačetega od zlega vpliva slabega čtiva, pa tudi skoro ni trdovratneža, ki bi se mogel trajno ustavljati milosti, s katero bo Bog spremljal dobro čtivo. Dobra knjiga je prijateljica, ki je vedno pri tebi; kadar le utegneš, jo lahko vzameš v roke, ob njej se ti bistri um, vedri čelo in jasni srce. Dobra knjiga rahlja grudo tvojega srca in seme božjih navdihov najde v tebi rodovitna tla.

In dober časopis! To ti je zvest prijatelj, ki te obišče vsak dan, poln novic,

tako svež in zdrav! Toliko ve povedati lepega, novega, resnega, poučnega, zabavnega in veselega, da ga čitaš z užitkom. Pri vsakem dogodku takoj veš, kaj imaš pred seboj. Tu ni nizkotnih namigavanj, tu ni tistih dražecih slik in žaljivega zbadanja. Tu se spoštuje človekovo dostojanstvo in dobro ime.

Vsak katoličan je v sedanjem času dolžan, da se bori proti tisku, ki nima katoliškega značaja. Podpiral in širil pa bo rad katol. časopise, dobro vedoč, da je to apostolsko delo nujno potrebno.

Marijini otroci so pač prvi poklicani v sveti boj proti povodnji slabega, veri sovražnega tiska. Morda bo čudno zvenela beseda, a naj bo! Pomisli v duhu, kateri časopisi gotovo ne bi mogli najti mesta na Marijini mizi, ako bi živela sv. Družina v naših dneh. Ali naj še opomnimo, da ti časopisi tudi na mizi Marijinih otrok nimajo mesta? Zato pa poseži s polno roko po časopisih in knjigah, kateri spoštujejo nauk, ki ga je učil Jezus. Dobro čtivo je namreč poleg prižnice in šole najobičajnejša pot, po kateri prodirata evangelij in milost v srca. Zato pa pripravljajte pot Gospodovo! Širite, širite dober tisk, prodajajte, ponujajte, podarjajte, v družine, društva, v gostilne, kavarne, v trgovino, med delavce, kmete, obrtnike, hlapce, dekline, posle, starce, može, žene. Zahtevajte, prosite, opominjajte, sipajte med ljudstvo dober tisk, da ohranimo in obranimo srca Boga.

Pismo iz Aleksandrije.

P. Adolf Čadež.

Aleksandrija, 12. febr. 1926.

Bilo je 26. novembra l. 1925. v Aleksandriji v Egiptu. V nemškem azilu, t. j. zavetišču za onemogle ljudi, sem bil spovedal sestre kongregacije (reda) sv. Karola Boromejskega. Te sestre imajo v tem mestu dve naselbini, namreč azil za stare ljudi, brez razlike narodnosti in vere, kjer je okrog 150 onemoglih starih mož in žena, in pa nemško šolo, kjer imajo približno ravno toliko učenk, tudi raznih narodnosti in raznih ver.

Ko je bila l. 1914. izbruhnila svetovna vojska, so bile te sestre po nasvetu tukajšnjega katoliškega škofa obe hiši odstopile armenskim katoliškim sestram, četudi je bila takrat taka sprememba posestva po postavi prepovedana; toda angleška oblast je bila

zatisnila oči in hiš niso konfiscirali, t. j. zarubili in prodali, kakor se je to zgodilo z drugimi hišami posestnikov sovražnih držav. Po vojski pa so se Armenke umaknile in sestre sv. Karola Boromeja so zopet zasedle svoji hiši in odprle azil in šolo.

Da nemške sestre niso imele težav z Angleži, so v azilu nastavile za prednico S. Ljudmilo, po rodu Čehinjo, v šoli pa S. Kasijano, po krvi Slovenko.

1.

»Gospod pater«, pravi po spovedi prednica, »včeraj je k nam pribežalo mlado dekle, ki govori nemško. Njen oče je Arabec, mati pa Nemka, doma nekje iz stare Avstrije. De-

kletce so hoteli po sili dati za ženo nekemu Arabcu, pa se ga brani z vso močjo. Doma je ušla in je k nam pribežala. Prosi tudi, da bi postala kristjana. Kaj naj storimo z njo?»

Pomisli sem nekaj časa, potem pa sem rekel prednici: »Recite, da naj jo semkaj pripeljejo.« S prednico sva bila namreč v sprejemni sobi.

»Je že dobro,« pravi prednica. »Bo takoj prišla.«

Čez malo časa jo pripelje neka druga sestra, namreč S. Lucija. Dekle je dobro razvito, je popolnoma bele kože, ima kostanjeve lase, je srednje velikosti, prav čednega in skromnega obnašanja ter napravi na človeka najboljši vtis.

»Kako ti je ime?« jo prijazno vprašam.

»Kličejo me za Emilijo.«

»Kako se pišeš?«

»Tega ne vem.«

»Koliko si stara?«

»Mislim, da sem spolnila šestnajsto leto, toda za gotovo ne vem.«

»Ali imaš starše še žive?«

»Vedno sem mislila, da jih imam, zdaj pa na tem dvomim.«

»Kako je vendar to?«

»Do sedaj sem mislila, da sta ta dva človeka, pri katerih sem že od mladih nog, to je odkar se nazaj spominjam, moj oče in moja mati; zdaj pa nad tem resno dvomim.«

»Zakaj pa misliš, da ta dva človeka nista tvoj oče in tvoja mati?«

»Mož, pri katerem sem, je bil enkrat hudo pijan, četudi je po veri mohamedan in bi ne smel opojnih pijač piti; v pijanosti je pa kletel mojega očeta in mojo mater. Mislila sem si, kako more kleti mojega očeta, če sicer pravi, da je on moj oče. Samega sebe pač nobeden ne bo kletel. Da pa ta ženska ni moja mati, sem si mislila zato, ker mati pač ne more s svojim lastnim otrokom tako grdo ravnati in ga tako neusmiljeno pretepavati, kakor ta ženska pretepava mene.«

»Odkod pa si doma?«

»Gotovega nič ne vem. Enkrat sta se ta dva, ki pravita, da sem njihova hči, pogovarjala in nista vedela, da jih slišim. Takrat sem iz njihovega pogovora ujela, da sem rojena na Dunaju. Takrat sem tudi slišala, da sta ta dva človeka nekaj časa na Dunaju živela in da je ta Arabec tam prodajal orientalske tapete, to je preproge iz Perzije in iz Indije. Pozneje sem jima povedala, da sem slučajno slišala, kar sta se pogovarjala in sem želela kaj več o sebi izvedeti. Mesto odgovora sta me nato pretepla, češ, zakaj da na skrivnem poslušam njih pogovore.«

»Ali si krščena?«

»Tudi tega ne vem.«

»Ali imaš kakega brata ali sestro?«

»Arabec, ki pravi, da je moj oče, ima več otrok, od katerih žive še trije. Pomrlo pa mu je veliko otrok, saj je imel vsega skupaj sedem žena. Pet od njih je menda pomrlo, če ne žive zdaj z drugimi možmi; za eno arabsko ženo pa za gotovo vem, da še živi. V hiši pri Arabcu je zdaj samo ta, ki trdi, da je moja mati; pa nima nič otrok, četudi je velika in močna. To je tudi en vzrok, da sem menila, da tudi jaz nisem njen otrok.«

»Ali si hodila v šolo?«

»Sem, in sicer v Ramlah k italijanskim sestram.«

»Koliko časa pa?«

»Skoro štiri leta. Ko pa je bilo treba opraviti sv. obhajilo, so me iz šole vzeli.«

»Ali si stanovala pri sestrah?«

»Ne, samo v šolo sem k njim hodila.«

»Kje pa si se naučila nemški?«

»Od ženske, ki pravi, da je moja mati. Z njo sem govorila nemški od mladih nog.«

»Kaj pa doma govorite?«

»Arabski.«

»Ali še kaj več od krščanske vere?«

»O, še vem nekoliko. Veliko pa sem že pozabila.«

»Zakaj pa si sem v azil, k nemškim sestram pribežala?«

»Po sili me hočejo dati za ženo nekemu Arabcu, ki ga nočem. Obenem bi bila rada krščanske vere in bi rada šla k sv. obhajilu.«

»Zakaj pa že pri italijanskih sestrah nisi šla, ko si tam v šolo hodila?«

»Saj sem hotela. Ko pa sem doma povedala, so mi pa rekli, da ne morem iti k svetemu obhajilu, ker nimam krstnega lista. Ko sem vprašala, če sem krščena, so me pretepli in iz šole vzeli. Kasneje nisem več smela ne k sestram, ne v cerkev. Zdaj pa prav lepo prosim, da bi me krstili, če še nisem krščena in da bi me pustili k sv. obhajilu.«

»Je že dobro, vse bomo naredili. Da si tem divjim ljudem ušla in semkaj pribežala, si naredila popolnoma pametno. Poskrbeli bomo tudi, da boš krščena, če še nisi, in da boš pristopila k sv. obhajilu. Za zdaj pa moraš tukaj sestre lepo ubogati, pobožno moliti in pridno delati. Zahvali se ljubemu Bogu, da si srečno ušla tem ljudem, ki so brez srca in brez vesti in hujši ko zverina.«

2.

Ko je odšla, sem rekel prednici:

»To dekle nima prav nič arabske krvi; je popolnoma evropski otrok in še iz bolj severnih krajev. Po mojem mnenju je popolnoma prav uganilo, da ta dva človeka ne moreta biti njen oče in njena mati. Prav lahko je mogoče, da je res z Dunaja. Mogoče je, da

sta otroka tam ukradla. Bog zna, kako je tem ničvrednim ljudem dekletce v roke padlo in sem v Egipet prišlo?

Gospod pater, pravi prednica, jaz mislim, da bi bilo najbolje, če bi jo vi v sv. veri podučili in za sv. obhajilo pripravili. Potem jo bomo pod pogojem krstili in k sv. obhajilu pustili. Nato ji bomo pa kje drugje, n. pr. v Kajiri preskrbeli pri katoliških ljudeh

primerno službo, da tem nečloveškim ljudem ne bo zopet v roke prišla, saj je pridna za delo in rada uboga.

Imate popolnoma prav; toda to ne gre tako hitro. Najpoprej moramo poizvedeti o dekletu vse, kar je le mogoče. Sele kasneje, če ne bomo mogli nič gotovega dognati, bomo tako storili kakor vi popolnoma prav mislite. Kateri jezik pa najbolje govori?

Arabski. Zraven arabščine pa razume tudi nemški in italijanski jezik, ker je hodil v italijansko šolo.

«Ali imate vi kako sestro, ki ima nekoliko več časa in zna tudi italijanski?»

Imam, S. Sabino.

Je že dobro. S. Sabina naj jo torej uči krščanskega nauka. Vsaki ponedeljek pa bom jaz prišel in bom imel z njo poduk in jo bom izprašal, kar bosta s sestro predelale. Pri poduku pa naj bo S. Sabina vedno zraven, da bo vedela, kaj ji še posebno manjka v krščanskem nauku. Obenem naj gre ena izmed vaših sester v Ramle in naj tam pri italijanskih sestrah vpraša, če kaj več vedo o tej tujki, ki je pri njih v šolo hodila in pa o njenih starših.

3.

Cez nekaj dni sem zopet prišel v azil in sem vprašal, kaj je z mladenko, ki je tja pribežala. Sestra prednica mi je nato to-le povedala: «Naša S. Lucija je bila v Ramlah pri italijanskih sestrah, pa tam ni nič posebnega izvedela. Deklica je tam v šolo hodila in je bila prav pridna. Mislili so vsi, da je Arabec, pri katerem je živela, njen oče; Evropejka pa, ki živi z Arabcem, njena mati. Če je krščena ali ne, italijanske sestre niso mogle izvedeti. Ko je bila zadosti podučena in za sv. obhajilo dorasla, so bile sestre naročile družini, da naj jim prinesejo krstni list ali pa vsaj potrdilo od župnika, da je krščena. Nato je pa ni bilo več v šolo; pa tudi njenih staršev ni bilo več blizu. Sestre so mislile, da deklita ni naše vere. Kasneje italijanske sestre prav nič niso vedele, kam se je bila izgubila.»

«Prigodilo pa se je med tem časom, ko vas ni bilo v azil,» je nadaljevala prednica nemškega azila, «še nekaj drugega: Arabec in njegova evropejska žena sta izvolala, da je dekle pri nas in sta bila po njo prišla. Hoteta jo imeti na vsak način nazaj. Rekla sta,

da bosta šla po policijo in da jo bosta vzela s silo. Jaz pa sem jima rekla, da bom celo stvar naznanila konzulatu, ker dekle ni arabsko ampak evropejsko, in tam, pred evropejsko oblastjo se bomo pogovorili. Obenem sem izvedela, da sta bila dekletu skrivaj pošto poslala, da naj gre domov po obleko, potem pa naj gre, kamor hoče. S tem sta jo nameravala iz naše hiše izvabiti in jo potem kje skriti. Toda meni je prišla vse povedati, kar sta ji sporočila. Se razume, da sem ji povedala, kaj Arabec in njegova žena z njo nameravata, ko ji obleko ponujata. Stvar postaja vsak dan bolj neprijetna,» nadaljuje prednica. «Arabec in njegova žena sta se sicer konzulata ustrašila in odšla, ne da bi bila pripeljala policijo v našo hišo; toda zunaj azila vidimo neprestano veliko tujih Arabcev, ki se vedno okrog naših vežnih vrat potikajo. Bati se je, da so od Arabca najeti ljudje skoraj gotovo od njegovega sorodstva. Ti skušajo, da bi nam ubožico, če ne drugače, pa s silo odpeljali. Kaj naj storimo?»

«Pred vsem ne sme ne sama ne v družbi domačih prestopiti hišnega praga. Če se je bodo Arabci zopet polastili, bo izgubljena za vselej. Nikoli ne bo več videla azila in bati se je, da se ji drugič ne bo več posrečilo, da bi jim mogla ubežati. Vse to ji prav resno povejte, da se bo vedela varovati. Če jo odpeljejo, je ne vemo nikjer iskati. Obenem naj sama vse popiše, karkoli o sebi ve, to je, kje je živela in kako se ji je do sedaj godilo. Kolikor bolj natanko bo vse to popisala, toliko lažje bomo poizvedeli po njenih starših in od kod da je, posebno pa še, če je krščena ali ne. Kar bo spisala, bom osebno predložil škofu in se bom o tej stvari posvetoval z njim in še z drugimi. Čez nekaj dni bom zopet prišel. Torej, med tem časom pazite posebno na hišna vrata, da vam Arabci dekleta ne odpeljejo.»

(Dalje prih.)

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

Dalje se mi je tudi gnusila predrznost teh učenjaških farizejev. Niti misliti si ne moremo, kako zaničujejo nesebično umetnost. Sovražijo vse, kar je poštenega, vzvišenega, zdravega. Končno z vprav satanskim veseljem kvasijo zoper to, kar je božjega.

Nov korak naprej sem napravil tisti dan, ko sem kmalu po večernem predavanju spoznal, da je ves naš slavní napredek — pesto pri kočiji, na kateri znanstveniki, ki tlačanijo vladi, vozijo svojega malika k babilonskemu stolpu — gola prevara.

Napredka mi, sem si rekel, saj kaže izkušnja, da želje in strasti tem bolj naraščajo, čim bolj jim strežemo. Vzemimo železnice: ko so jih izumili, so jih imeli za velik napredek napram kolesljam in kočijam. Danes jih že primerjajo najpočasnejšim želvam in sanjajo o električnih vozilih, ki bi premerili po dve sto kilometrov na uro. — Enako je z vsem, tako da je napredek, sem sklepal, podoben verici, ki divje skače po vrteči se kletki.

da more »ta individualni cepič« na deblu komunizma obroditi dobrih sadov. Anarhistični obrazec ni zapleten; glasi se: vrzimo vse ob tla; Boga, domovino, družino, lastnino, zakone, izročila! Pazimo, da v katerikoli obliki ne obnovimo načela oblasti! Na ta način se bodo ljudje rešili iz okovov, ki jim branijo razviti osebnost. Drug drugemu bodo pali v naročje; vse zemeljske dobrine bodo razdelili vsakemu po potrebi in tako bodo živeli v nemin-

Dyce:

**Marija in sv. Janez se vračata od groba,
kamor so položili Jezusovo truplo.**

pa nikamor ne pride. Ta kletka je več ali manj pozlačena, a je končno le kletka. Tako je veda vibrala po vetru in njenega repka, napredka, sem se kmalu otresel. Kaj mi je tedaj ostalo od vere v sijajno bodočnost, ki jo je namišljeni razvoj k popolni blaginji in k polnim luncem namenil človeštvu?

Bore malo! — Toda tukaj moram poseči nazaj. Pred tem časom sem bil pri raznih političnih strankah, a pri nobeni nisem mogel ostati. Ko mi je bilo blizu sedem in dvajset let, so me zapeljale, kakor mnogo pisateljev moje dobe, pristranske anarhistične teorije. Zdelo se mi je,

ljivem slavlju, ker bodo popolnoma svobodni in obenem popolnoma vzajemni. — To je, kakor vidimo, izvajanje nekaterih sanjarij, ki jih je vzljubil Jean Jacques Rousseau.

Anarhija dobiva pristaše iz vseh slojev človeške družbe. Pri njih najdeš nadežje, ki želijo biti čudaki in s krvoločnimi govori prestrašiti svojo okolico; mlade bogataše, ki jih je izpridilo letanje za izrednimi užitki in jim ta divji ter obenem ohlapni nauk prijetno žgače živčevje. Tu srečaš propale dijake in umetnike, ki se radi svoje nezmožnosti kregajo z vsem svetom; siromake, ki jih tare beda; po-

habljene in pokvečene, ki se jezijo nad svojimi berglami ali nad svojo grbo; take krvoločne zveri, kakor je bil tisti, ki je zavratno umoril nesrečno avstrijsko Elizabeto; prosvetljene in prenapete, ki jih muči človeška bol, a jo lečijo le z ognjem, bombami in nožem; precej ukaželnih delavcev, ki jih odbija težko socialistično

S. frančiškanka - misijonarka M. Anka Hrastnik iz Vrhovja pri Celju, ki je odpotovala 17. januarja t. l. na Kitajsko v misijone.

umovanje; čudaško osladne, ki se jim solzna žleza orosi, če se povozi pes, a vriskajo od veselja, če se kapitalist prevrne in razbije s svojim avtomobilom.

Končno vidimo med njimi nekaj poštenih izobražencev, ki so iskreni v svoji zmoti, kakor rajni Elysée Reclus in Kropotkin; več čislanih čevljarjev, ki jih je govorčenje o človekoljubju nemilo ločilo od šila in drete, kakor Jean Grave. Tudi nekaj renegatov, med njimi odpadla klepetulja Boštjan Faure, ki ima Boga za osebnega nasprotnika, in nekaj mrzko sovražnih, kakor Pouget.

Sploh so pa vsi neizrekljivo ošabni: vsak izmed njih se ima za moža, ki je svoboden sam v sebi. In v takem dušnem stanju nujno začno preklinjati in puhati

kakor divje mačke, če jim pride v usta ali pod pero beseda Bog ali vera.

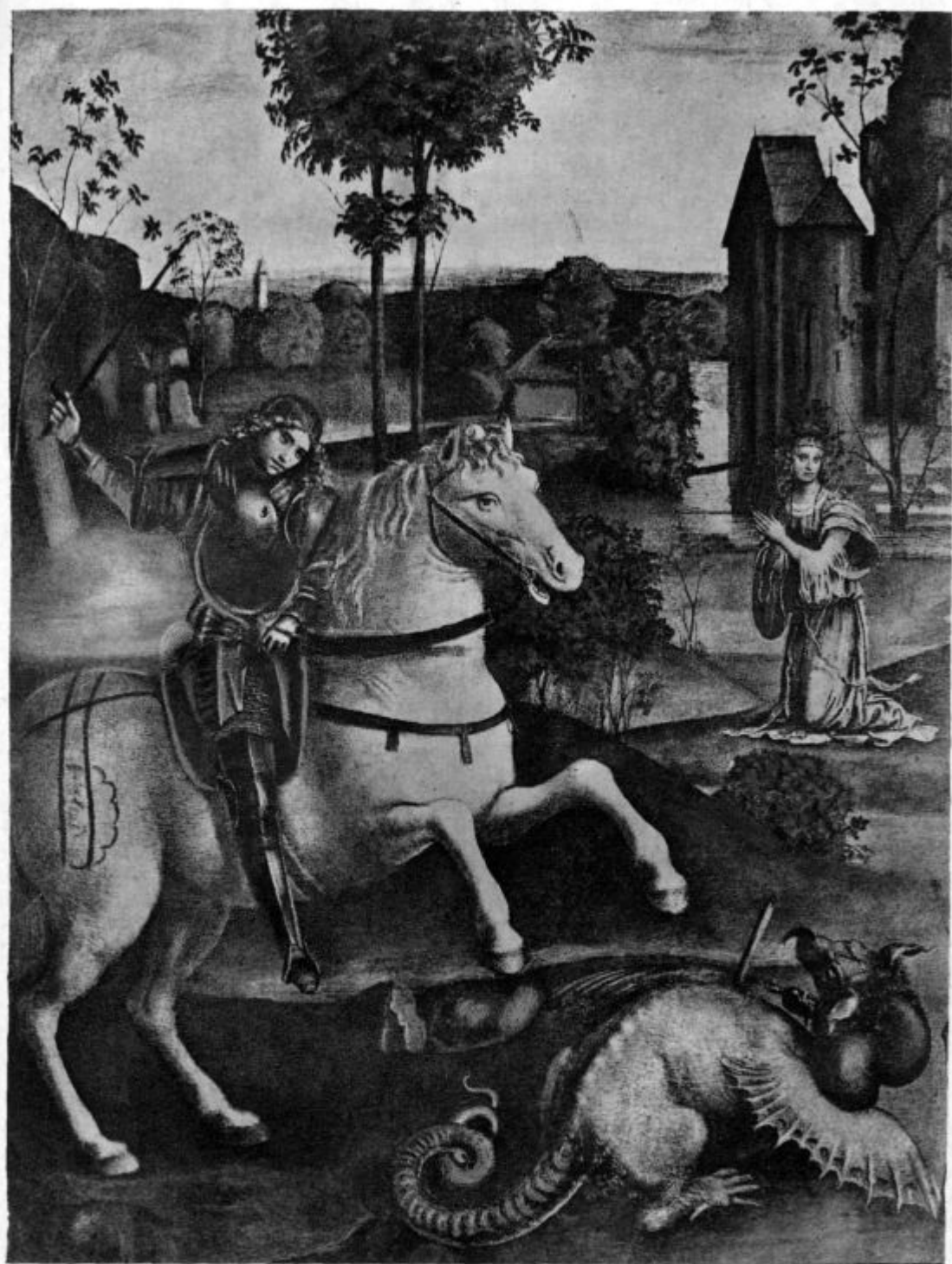
Anarhisti kot taki tvorijo v socializmu skupino zase. Ker ne hlepajo po slavi in ne marajo priti do moči, ker pričakujejo zmago svojih sanjarij v najdaljnější bodočnosti, jih ne oskropi politično blato, po katerem gazijo Millerandovi, Jaurèsovi in Guesdeovi pridruženici. Tudi je med njimi najbrž nekaj manj židov kakor med socialisti. — Živé zatopljeno v svoj vzor, sam raj brezkončnega slavlja, o katerem sanjajo. Ta sen zapustijo le takrat, kadar preklinjajo sebičnost, dobičkaželjnost in podlost misli, ki označujejo sodobno družbo. Njih prerokbe in napadi tedaj niso brez neke veličine.

Kdor nima vere, ga torej anarhistični nauk, kolikor je plemenit in pesniško omamen, nekaj časa lahko miče. Toda človek hitro premisli in kmalu spozna, da bi družba, kakršno želijo ti razkolniki, le tedaj mogla obstati, če bi si bile vse človeške sile v stalnem ravnovesju. Duša v anarhističnem smislu bi morala biti podobna tehtnici, pri kateri bi skodele ostale vedno v isti višini, četudi bi na eno izmed obeh položili utež.

Ljudje brez hrbtnjače, želodca in obnóvnega ustrojstva, bi res mogli živeti po anarhiji. Toda ljudje, kakršni so bili ustvarjeni, se ostvarjanju tega sna ne morejo posvetiti, ne da bi jih podjarmil knez temin, kajti, če ne poznajo ali če odklanjajo milost božjo, bi le za tem šli, kako bi divje stregli svojim peterim čutom.

Dasi sem še taval po temi, se je moja sodba končno uprla temu nauku, ker preveč nasprotuje naravi. Zamrzelo mi je tudi, ker večina anarhistov besni o enakosti in pretirano budali o izprijenih državnikih. Odveč so mi bile dolgočasne pretenkoče drhalskih sholastikov, ki označajo umor in rop pod imenom »pravične osvete« in »osebne obnove«. Dvignil sem se, toda, žal, šele tedaj, ko sem že v prozi in v verzih preklel Boga, pel o anarhistični zlati dobi, nasejal sovraštvo, proslavil razne metalce bomb kot mučenike in zanetil duha upornosti med precej številno mladino, ki si s tem trapastim čtivom pase zle nagone... To mi je danes eden izmed velikih vzrokov, da sem potr. Zato prosim kristjane, če jim pride v roke kaj takih spisov, v katerih sem se tako pregrešil, naj jih vržejo na ogenj. To bo dobro delo...

(Dabec.)

Francia:

Sv. Jurij v boju z zmajem.

Rím

NAŠI VZORI

† Nadškof Cieplak.

O Veliki noči leta 1923. je ves krščanski svet z žalostjo spremljal sodbo brezbožne ruske boljševiške vlade proti nadškofu Cieplaku in proti njegovim tovarišem. Na veliki četrtek leta 1923. je bil nadškof Cieplak obenem s svojim prelatom Budkievičem v Moskvi obsojen na smrt samo zato, ker je izvrševal svoje dolžnosti kot katoliški škof; dvanajst drugih katoliških duhovnikov so obsodili v ječo. Ko je bila izrečena smrtna obsodba, se je nekoliko katoliških žen v sodni dvorani hotelo preriti naprej, da bi dobile nadškofovski blagoslov. V dvorani je nastal nemir, krik in jok. Nadškof se je obrnil k temu občinstvu, dvignil roko in glasno dal svoj blagoslov. Potem so obsojene duhovnike obstopili vojaki in jih odpeljali v ječo.

V ječi je nadškof vsak dan pričakoval smrti. Pa boljševiki so se ustrašili glasnih protestov vsega krščanskega sveta. Smrtno kazen so izpremenili v desetletno ječo. V ječi ni smel nikoli maševati. Veliko je trpel; z njim so ravnali kakor s hudodelcem. Nad prelatom Butkievičem so izvršili smrtno obsodbo. Škof Cieplak je pa bil po posredovanju svetega očeta in krščanskih držav končno 23. marca leta 1924. izpuščen in brez vsakih sredstev odpeljan na letonsko mejo, odkoder je prišel v Rigo, pozneje pa na Poljsko, kjer so ga Poljaki sprejeli z največjim slavljem kot mučenca. Meseca majnika je

prišel v Rim k sv. očetu. Sveti oče ga je objel in se je razjokal ob pogledu na sivolasega škofa, ki je toliko trpel za sveto vero. Eno leto je živel v Rimu. Ob koncu lanskega leta je bil imenovan za nadškofa v Vilni na Poljskem.

Nadškof Cieplak je bil rojen 1. 1857. v Kielcih. Bil je več časa profesor na cerkveni akademiji v Petrogradu, pozneje je pa postal pomožni škof mohilovski (petrograjski). Ko se je zadnje mesece mudil v Ameriki, deloma da obišče poljske katoličane, deloma tudi zato, da izkaže svojo hvaležnost ondotni vladi za posredovanje pri rešitvi iz boljševiške ječe, ga je Bog poklical po plačilo, 17. febr., preden je mogel nastopiti svojo nadpastirsko službo. Iz raznih njegovih izjav omenjamo samo eno. V pogovoru o Rusih je nekoč rekel: »Ruska pravoslavna cerkev mora propasti, če se ne združi s katoliško!«

Bil je star 69 let, a vsled prirojene, zdrave konstitucije še dovolj čvrst in sposoben, da bi mogel še več let delati za čast božjo. Toda trpljenje v ječi v Moskvi mu je izpodkopalo zdravje in pospešilo njegovo smrt. Umrli je torej kot mučenik za sveto vero. Kakor se je nekdaj sveta vera širila po mučeništvu, tako smemo tudi zdaj upati, da mučenišтво prelata Budkieviča, nadškofa Cieplaka in drugih katoličanov v Rusiji ne bo zastoj, marveč bo obrodilo obilen sad za razširjenje katoliške vere v Rusiji.

Apostolska gorečnost in preprostost.

Ob smrti velikega belgijskega kardinala Mercier - ja se je pokazalo, kako velik ugled je užival v cerkveni knez pri vseh slojih, in kako tudi drugoverci, protestantje in pravoslavni, občudujejo lepoto in moč katoliške Cerkve in njenih največjih mož. Učeni in čednostni kardinal se je mnogo trudil za zedinjenje anglikancev in Rusov s katoliško Cerkvijo; velikodušno je podpiral revne ruske begunce, posebno dijake. Anglikanci in Rusi so mu bili za to prizadevanje iz srca hvaležni. V ruskih pravoslavnih cerkvah v Parizu, Jugoslaviji

in dr. so pravoslavni duhovniki maševali za pokojnega kardinala. Metropolit (nadškof) Antonij, poglavar ruske cerkve zunaj Rusije, je svetemu očetu Piju XI. izrazil sožalje ob kardinalovi smrti in se zahvaljeval katoliški Cerkvi, ki je toliko storila za Ruse. Vsi večji ruski časopisi so hvalili veliko krščansko ljubezen kardinala Mercierja. Tako morajo tudi drugoverci priznati, da katoliška Cerkev res izvršuje Kristusov nauk o ljubezni do bližnjega in da je zares prava Kristusova Cerkev.

O † kardinalu Mercierju pišejo listi vsega sveta. Kakšno je bilo življenje tega skromnega cerkvenega kneza, naj pove njegov dnevni red:

postregel tudi z vinom. Kosilu je sledil obisk Najsvetejšega v kapeli. Zdaj se je nadaljevalo ob eni prekinjeno delo do šestih. Dnevno delo je zaključil s počešče-

O. Blaž Farčnik,
franciskan.

»Ostani z nama, zakaj proti večeru gre ...«

Ljubljana

Vstajal je ob petih. Ob pol šestih je šel v svojo kapelo, kjer je opravil enourno premišljevalno molitev. Klečal je med tem na tleh, in sicer nepremično kakor kip. Nato je maševal tako dostojanstveno, da so bili vsi, ki so bili pri sveti daritvi, ganjeni. Po sveti daritvi še četrť ure zahvale, potem pa na delo. Med kratkim zajtrkom je pregledal poštno pošiljatev in časopise. Redno delo in poslovanje v pisarni je trajalo vedno do ene popoldne. Nato skromno kosilo brez vina. Na mizi je bila samo voda. Če so bili gostje, je

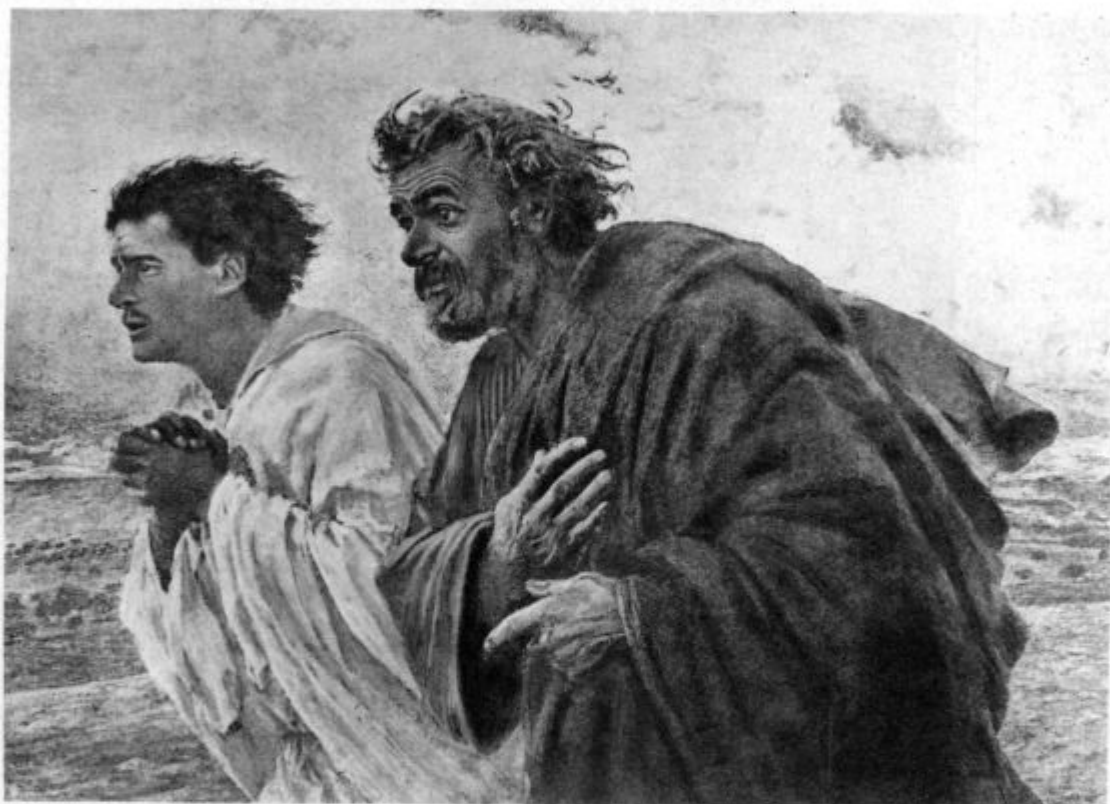
njem sv. Rešnjega Teleša v domači kapeli. Večerjo — večinoma ostanke kosila — je zaužil ob polosmih. Nato skupna molitev rožnega venca v kapeli, nakar se je pomudil v premišljevanju še 20 minut. Ob desetih je šel k počitku. Spalnica je bila kakor samostanska celica. Edini okrasek je bilo veliko razpelo. Postelja železna s slamnico brez žimnice. Odpovedal se je bil prostovoljno vsemu ter izbral uboštvo, da je mogel podpirati reveže, sirote in pomoči potrebne, in da si je zagotovil zaklad v nebesih. (Mt 19, 21.)

Radi zanimivosti.

Ni cvetka naših poljan, pa je prelepa lilija na vrtu sv. katoliške Cerkve; zato naj jo presadimo tudi na gredo Bogoljubovo. V mislih imamo konvertitinjo Luizo Hensel. Letos je vprav 50 letnica njene smrti. Umrla je v Paderbornu. Poprej protestantske veroizpovedi je kot 20 letna gospodična spoznala resnico ter prestopila v katoliško Cerkev. Kmalu po izpreobrnje-

škega verskega udejstvovanja. In še tretjo ponudbo je ljubeznivo-junaško odklonila, ko jo je zasnubil neki pl. Gerlach.

Njeno hrepenenje, da bi se posvetila Bogu v redovnem življenju, se ni uresničilo, ker ji je božja Previdnost pošiljala skoraj neprestano taka nujna dela krščanskega usmiljenja in ljubezni, ki se jih ni mogla in tudi ni hotela otresti. Toda njeno hre-

Burnand:

Apostola Peter in Janez hitita velikonočno jutro k Gospodovemu grobu.

Paris - Louvre

nju pa je napravila obljubo vednega devišstva. Ko je nekaj let nato kot vzgojiteljica mlajših otrok v družini grofa Stolberg iz ust gospodarja samega izvedela, da se poteguje dedni princ za njeno roko, je žrtvovala, dasi prav za prav sirota, sijajno bodočnost, ki se ji je ponujala, da je ohranila zvestobo božjemu Zveličarju. Luiza Hensel je bila tudi pesniško nadarjena. Njeni preprosti, ljubki proizvodi spadajo med najlepše nabožne pesmi v nemškem jeziku. — Isto trdnost, stanovitnost in zvestobo je ohranila tudi, ko se ji je ponudil v zakon njen pesniški prijatelj Klemen Brentano, ki mu je pripomogla do katoli-

penenje je dobrotljivi Bog obilo poplačal s tem, da so kar tri njene gojenke in učenke postale celo ustanoviteljice novih redov: Ema Klara Fey, ki je ustanovila redovno »družbo ubogega Deteta Jezusa«; Pavlina Mallinkrodt, ki je ustanoviteljica »sestrâ krščanske ljubezni«, in Franciška Schervier, ki je bila prva predstojnica »ubogih sestrâ sv. Franciška«.

Tako vodi Bog v svoji neskončni modrosti pota človeška. Marsikdo čuti v sebi poklic za redovno življenje, a božja Previdnost mu odkaže drug delokrog, kjer si nabira lavorike za nebesa ter blagodejno vpliva na svoje okolišče z lepim zgledom.

DRUŽBENI GLASNIK

Fantom in dekletom.

Janko Žagar, Idrija.

Da bomo pravi značaji, vzgojimo si voljo!

Umetnik — naj bo že kipar ali slikar ali glasbenik — večkrat pred svojim začetim delom postoji, da se prepriča, kaj je napravil: ali odgovarja začetni umotvor njegovi ideji, njegovi zamisli, ali bo delal naprej, ali bo moral začetni iznova.

Slavni slikar in kipar Michelangelo je klesal iz kamna Mojzesa. Tisočkrat in tisočkrat je že udaril po dletu, drobci letijo na desno in levo — že se počasi prikazuje iz belega marmorja velik Mojzes, ki ves prevzet svete jeze nad grešnimi Izraelci hoče vreči 2 tabli božjih zapovedi ob tla. To bo umotvor, praviš, in se čudiš. Zdaj preneha veliki umetnik in gre za nekaj korakov pred nedovršen kip — gleda, motri, stopi še nekoliko na desno in levo in še gleda in motri — čelo se mu zgubanči, obrvi namršijo — kip, ki ga gleda iz kamna ni tak in nikoli ne bo tak, kakor si ga je Michelangelo zamislil. Ozlovoljen vzame umetnik kladivo in dleto, udari s silo Mojzesa proko kolena — kip je uničen. Umetnik bo vzel novo snov, nov kamen in bo klesal in delal in gledal in motril in se potil, da napravi Mojzesa, kakršnega je zamislil. Še bo znojno čelo, še bo žuljeva roka, še bo trudna duša, da bo le Mojzes kakor živ.

Prijatelji, zlasti še fantje in dekleta!

Mi vsi smo umetniki!

Neskončno modri Bog nam je dal dušo in nam je ukazal, naj iz te bogupodobne duše izklešemo umotvor, da bo vreden biti na častnem mestu med angeli in svetniki, da bo lahko prav zraven Kristusa in njegove in naše Matere Marije.

Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln! nam je zaklical Kristus in nam pokazal vzor — Očeta — kateremu naj se v svetosti približujemo.

To je volja božja: vaše posvečenje, kliče veliki apostol.

Čimbolj sveto bomo živeli, tem lepši umotvor bo naša duša, čim bolj spretni umetniki bomo, tem boljše bomo delali, tem več bo vreden umotvor.

Pravzaprav je že Bog začel klesati iz nas umotvor, ko nas je naredil pri sv. krstu otroke božje, ko nas je oblekel v posvečujočo milost,

nadaljevati pa moramo sami. Takrat smo začeli, ko so nam povedali in smo tudi sami začeli spoznavati razloček med dobrim in hudim, takrat smo začeli, ko smo prvič prav mislili in sv. zakramente prejeli, takrat smo začeli, ko smo se spustili v boj proti poželenju oči, proti poželenju mesa in proti napuhu življenja.

Tudi mi smo večkrat postali pred kipom lastne duše — vselej, kadar smo si dobro izpraševali vest in smo rekli: boljši bomo, drugačni bomo.

In kako prav je, da mi vsi — mi vsi umetniki, mi vsi oblikovalci duš — postojimo pred svojim delom in se orientiramo in se prepričamo, ali je iz naše duše umotvor po zamisli božji:

Tak si, taka si

in tak bi moral biti in taka bi morala biti.

Prijatelji — zlasti še mladina moja — kako primerni so zlasti Marijini prazniki za takó potrebno orientacijo.

V Mariji imamo zgled, kako naj delamo, pa imamo v njej tudi ogromno, uspešno pomoč, da bomo res kaj naredili.

Izmed vseh človeških otrok je Marija pač najbolj dosegla visoki cilj — ki smo zanj namenjeni — je najbolj približala svojo dušo Bogu, da lahko rečemo, je z božjo milostjo in po božjem načrtu izklesala umotvor natanko po božji zamisli, vse tako, kakor je Bog želel in hotel. Saj je bila brez greha že v spočetju, brez greha vse življenje, polna milosti in lepote. In baš greh je tisto, kar kazi božje in naše delo na neumrjoči duši.

Zdi se mi, da mi pravite, fantje in dekleta, že smo si na jasnem, vemo kaj je naš namen, naš cilj — dušo posvetiti, sveto živeti in sveto umreti. Povej nam: kako?!

Kako? Prijatelji! Vzgojimo si značaj. Razvijmo svoje duševne zmožnosti kar najbolj — delajmo sami in Gospodova milost in Marijina pomoč bo delala z nami! Da bom značajan, da bo moja služba božja resnično lepa, vesela, da bo duša vsak dan pridobila na svetosti, kaj je potrebno?

Spoznajmo sami sebe: da vemo, kaj je v nas dobrega, kaj slabega, koliko smo že izklesali, koliko smo že zanemarili. Svetniki — kje naj iščemo večjih značajev — so imeli veliko spoznanje o sebi in so najprej priznali svojo revščino in svoje siromaštvo. Točen pogled v lastno slabost in nezmožnost je rodil globoko ponižnost — temelj duhovnega življenja — steber svetosti — ponižnost pa je rodila toplotu, pristrčno in zaupno molitev za pomoč od zgoraj, od Očeta, luči. Sv. Pavel, kako se boji, da, ko drugim pridiguje, sam ne bi bil pogubljen. Kako prizna, da čuti v sebi postavo mesa, ki je nasprotna postavi duha, ki ga vleče k tlom, v greh.

Fant in dekle! Vesta, da je edina prava sreča v Bogu, da je edino pravo veselje na svetu služiti Bogu s čistim srcem in sveto dušo, sama delajta, da to srečo dosežeta. Kaj bi oče in mati sitnarila: moli, pojdi k maši, kaj bi moledoval in prosil dušni pastir: pridita k spovedi, pridita večkrat po Kristusa v sv. obhajilu — sama spoznajta in delajta, saj gre za vajino korist, za vajino srečo, sama se vzgajajta za nebese, sama delajta umotvor, — to bo vredno vajinega zdravja, vajinih moči, vajine mladosti.

Spoznajmo se in priznajmo: Kristus, brez tebe ne moremo ničesar. V tebi je življenje, v tebi je moč, ti si trta, ki daje sok, ki daje rast in cvetje in sad — ti si vse, mi smo le mladike. Ni življenja brez življenja v tebi, Kristus naš! Brez tebe smo slabi, s tabo pa smo močni, pogumni, vse premoremo v tebi, ki nas krepčaš!

Vzgojimo si krepko voljo — ta bo tisto dleto, ki bo klesalo umotvor po božji zamisli. Volja — to je tista orjaška moč, ki dela naravnost čudeže. Saj smo čitali zgodbe velikih mož in močnih žen in smo strmeli in se čudili in se navdušili za visoke vzore. Kako stojijo pred nami kakor izklesani: Janez Krstnik, sv. Pavel, veliki Avguštin, Frančišek Asiški in Frančišek Ksaverij in Frančišek Saleški, Anton Padovanski, Ivana Šantalska in še drugi in še stotine in še tisoči drugih. Kaj jih je naredilo velike, kaj jih je naredilo svetnike? Poleg milosti božje — volja. Tisto dleto, ki neusmiljeno odbije vse slabo, vse robato in grčavo. Volja je naredila iz grešnikov svetnike, iz omahljivcev mučenike. Volja — tista moč, brez katere ni značaja in ni svetosti in je tudi biti ne more.

Kako si vzgajaj voljo? **Z vajo.** Pošlji šestnajstletnega fanta, ki nima pojma o telovadbi, na drog in mu reci, naj se parkrat lepo obrne, pa boš moral pristaviti lestvo, če hočeš, da bo vsaj na drog zlezal.

Reci človeku, ki v življenju še ni pel, naj zapoje, pa si boš ušesa mašil. Vaja, redna, točna vaja pa dela vzorne telovadce, izborne pevce.

Ce vadiš voljo, bo močna.

Prvo je, da hočeš in rečeš: moram. (Če so zmogli ti in ti — je dejal sv. Avguštin — zakaj bi ne zmoget jaz.) Moram. Pojdi na delo za posvečenje svoje duše s krepkim hočem, z železnim hočem, ki ti bo napel vse mišice, ki bo v kali zatrl vse ovire in težave, začni svoje posvečenje s hočem, ki bo kljuboval vsem viharjem, vsem skušnjavam. Zgled: Odločiš se, da boš molil vsako jutro in vsak večer po 3 češčenamarije — ah, koliko nas je, ki imamo že čez 20 in 30 let in se še nismo naučili redne molitve — če pozabiš, kaznuj! Če si pozabil zjutraj, zmoli čez dan dvakrat toliko, če pozabiš zvečer in se nato spomniš, skoči s postelje in zmoli.

Ne morem! Ni mogoče! To je pesem slabicev, tista žalostna pesem hiranja in umiranja, pesem, ki jo pojejo jetični umetniki.

Aleksander Veliki je ukazal svojemu oficirju: naskoči s svojimi vojaki trdnjavo in preženi sovražnika. Ne morem. To je popolnoma nemogoče, odgovori častnik. »Zginil« zagrmil slavni vojskovodja, »nič ni nemogoče tistemu, ki ima voljo, da zmag« in se sam postavi na čelu stotniji in prežene sovražnika.

Pisatelj Walter Scott je bil v 55. letu starosti dolžan dva in pol milijona. Kljub visokim letom se je odločil, da mora plačati ves dolg do zadnje pare. Krepka volja je dala njegovemu duhu in telesu moč in sposobnost za delo. Vsaka žilica, vsaka mišica v njem je govorila: Dolg moraš plačati! Vsaka kaplja krvi — ojunačena s krepko voljo — je povečala njegovo moč in mu vodila pero. Dolg je bil plačan. »Strašno trpim« — je zapisano v dnevniku Walterja Scotta, »in večkrat želim, da bi legel v grob in si odpočil, toda svoj sklep moram izvršiti.«

In vendar je šlo v povedanih zgledih le za čast in slavo tega sveta. Fant in dekle, ali bosta vidva majhna za sklepe, ko gre za Boga, za dušo, za večnost, za večno srečo v večnem posmrtnem življenju!

Zakaj nam tako ugajajo ljudje močne volje, ljudje čistih značajev. Janez Krstnik pridiga pokoro, vse hiti k Jordanu poslušat ga, vse ga občuduje, ker je značaj. »Koga ste šli gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje?« Sam Kristus ga tako pohvali. Da. Janez je bil značaj. Nič ga ni odvrnilo od prave poti. Kakor hrast je, ki se upira vetru in viharju. Tudi Herodu je povedal v obraz: Ni ti dovoljeno. Trst bi nagnil glavo, Janez jo da rajši pod sekiro. Zaničuje smrt, ker ni nikdar visel na tem življenju. V ječi je močan, kakor v pro-

stosti. Sreča ga ne dela ošabnega, nesreča ga potreti ne more. Prijazen je do tistih, ki ga hvalijo in do tistih, ki ga grajajo. Prijatelja ljubi in sovražniku bi rad izkazal dobroto.

V borbi za svetost. Boj strastem! Tu boš preizkusil moč svoje volje. Beži pred priložnostjo v greh. Če veš, da ti ta in ta družba škodi, ne hodi več tja! Če veš, da je vino močnejše kot ti, ne pij gal! Če veš, da ti je ples nevaren, ne hodi po greh.

Egiptovski Jožef je pustil Putifarjevi ženi plašč in je zbežal, brez plašča je zbežal, toda s čisto dušo. Tak beg pred grehom ni sramota, je modrost, je zmagah duha nad mesom, duše nad telesom!

Boj že v začetku skušnjave! Ne pogajaj se niti z eno samo nespodobno mislijo, niti z enim samim pogledom, ki bi žalil sveto sramežljivost. Če se vdaš misli — skušnjava bo zrastel greben; ali se boš ustavil želji, če ne boš ukrotil želje? Kaj ni blizu do dejanja! Grehu pa sledi smrt.

V borbi za svetost kako krepko orožje imaš v molitvi in svetih zakramentih. Sv. Filip Neri — apostol modernega Rima je prosil nekoč redovnika, naj zmoli zanj eno češčenomarijo, da ne bo padel v smrtni greh. In možu je bilo tedaj 70 let. Fant in dekle, kako sva šele potrebna molitve midva! Ko moliva očenaš, ali rečeva res prisrčno, toplo: ne vpelji nas v skušnjavo! Zakaj kar zdrknemo preko teh besed, kakor bi ne šlo za res.

Ne vpelji nas v skušnjavo! Saj veva, da bo veliko prilike, ko bo najina volja preizkušana, ko bova stala ob prepadu greha, ah, ne

vpelji nas v skušnjavo ali daj nam vsaj milost, da jo gotovo premagamo.

»Pojdi in nikar več ne greši!«

Tudi te besede so za vzgojo značaja silnega pomena, ker se more kljub dobrim sklepom in precej vzgojeni volji zgoditi, da dleto zaseka v stran in skvari kip. Duh je sicer voljan, pa meso je slabo. Če si padel in še padel, ne obupaj. Komu se to ne zgodi, posebno, če je ledena pot. Vstani, zmoli kesanje in vzemi dleto, pa kleši naprej!

Z grehom je dobil tvoj značaj rano, toda, če jo boš še svežo opral v sv. pokori in jo boš ozdravil s kruhom močnih, boš okrevaj in še brazgotine ne bo znati.

Vsak, tudi najmanjši pogrešek moram popraviti! To mora biti moje geslo. Pojdi in nikar več ne greši. Zmagal si. Značaj je rešen.

Ne obupaj, vztrajaj, delaj.

S tabo bo delal Kristus in bo delala Brezmadežna.

Marija, mati, pomagaj! Saj veš: ne moremo delati poskusov na kipih naših duš. Samo po eno imamo. Iz te moramo izklesati umotvor — to dušo moramo zveličati. Če umetniku spodleti, lahko vzame kipar drug kamen in slikar drugo platno in rezbar drug les, če bi nam spodletelo, spodletelo bi za vso večnost, nedovršen kip naše duše bi bil vržen v ogenj pogubljenja. Marija! Delaj z nami. Bodi naš vzor, bodi pa tudi naša pomoč. Saj še ni bilo slišati, da bi bila koga zapustila, kdor je k tebi pribežal in tvoje pomoči prosil...

Sadar Ivan:

Romarska.

(Legenda.)

*Marija pestuje Jezusa
in Jezus Mariji se smehlja;
igra se z drobno krogličico,
z višnjevo našo zemljico.*

*Mi romarji smo in ju gledamo,
ko se krog podobe gnetemo;
a v gneči otrezamo s čevljev si prah,
ki smo ga nabrali v doleh in gorah.*

*In pada ta prah naš na krogličico
na modro zemeljsko oblico:
Tedaj se Jezusu vžali oko
in prah — izmije s toplo solzo.*

Prošnja!

Na novo poživljena Marijina družba bi si rada oskrbela družbeno zastavo. Ker je prerevna, da bi mogla misliti na novo, se obrača na družbe s prošnjo, da bi ji katera odstopila že rabljeno staro zastavo proti majhni odškodnini ali pa zastoj. Vse večje in premožnejše družbe prosimo, da priskočijo na pomoč revnejšim in manjšim. Tudi s tem lahko veliko dobrega store za Mari-

jino čast. Posreduje Osrednja pisarna Marijinih družb v Ljubljani, Poljanski nasip 10. — Hkrati priporoča sledeče knjige: Knjiga o Mariji, Sveto pismo, Pota Marijina, Družbenik Marijin, K Materi, Fantič le gor vstan'!, Vodilo Marijinih družb, Pojtel, Prepevajtel! — Osrednja pisarna posreduje Marijinim družbam vse potrebščine: diplome, svetinje, pravila, zastave itd.

CERKVENI

RAZGLED

»Če ste vstali s Kristusom, iščite, kar je zgoraj, kjer je Kristus, ki sedi na desnici božji. Na to, kar je zgoraj, mislite, ne na to, kar je na zemlji! Kajti umrli ste, in vaše življenje je s Kristusom skrito v Bogu. Ko se prikaže Kristus, vaše življenje, tedaj se boste tudi vi z njim prikazali v slavi.« (Kol 3, 1–4.)

Po svetlu

Evharistični kongres v Chicago. Katoličani čičaške nadškofije se pripravljajo na to veliko proslavo evharističnega Zveličarja ne le na zunaj, marveč tudi duševno. V vseh župnijah obširne škofije bodo imeli poprej ljudske misijone. Čez 3000 duhovnikov bo došlo dovolj zgodaj v Chicago, ki je po velikosti četrto svetovno mesto ter ima poleg drugovercev en milijon katoličanov in 234 cerkva; ti duhovniki bodo pomagali zlasti pri spovedovanju. Kardinal Mundelein je zaobljubil božjemu Zveličarju za 20. junij kot prvo poklonstvo en milijon sv. obhajil. Oklic za udeležbo pri kongresu se je tiskal v 8 jezikih in 580.000 izvodih.

68 let je bilo 11. febr. t. l., ko se je Mati božja v Lurdu prvič prikazala. 30 let je že, odkar je ondi ustanovljena zdravniška pisarna, kjer se preiskujejo razni bolniki pred in po čudežnem ozdravljenju. Predsednik dr. Marchand poroča sedaj, da je od tega časa poslovalo v omenjeni zdravniški pisarni 9356 zdravnikov, ki so s svojimi podpisi potrdili, da se morajo lurska ozdravljenja označiti kot taka, ki se zdravniškim potom ne morejo razložiti. — Pa se še dobe ljudje, ki pravijo, da se čudeži več ne gode.

Še ena sedemstoletnica. Karmeličanski red, ki ima svojo naselbino tudi na Selu pri Ljubljani, je bil cerkveno ustanovljen 20. januarja 1226. Potrdil ga je papež Honorij III. Materni samostan je na gori Karmelski v Palestini. Od tu se je ta strogi red urno razširil čez Francijo, Anglijo, Nemčijo, Italijo, Španijo in dr. Prvotna strogost se je polagoma radi mrzlega podnebja omilila. Sv. Terezija je pa (1582) zopet spravila v ženske samostane tega reda prvotna stroga pravila. Isto je do-

segel za redovnike-karmeličane sv. Janez od križa († 1591). Od tega časa je prišel v rabo pridevek »bosonogi« karmeličani.

Karmeličanski red se ponaša z odličnimi učenjaki in svetimi redovniki. Do 300 škofov in nadškofov, tudi nekaj kardinalov je bilo karmeličanov. Glavni namen tega reda je krščanska krepost in gojitev znanosti — deloma pa tudi misijonstvo. Najslavnejši člani karmeličanskega reda so: Sv. Andrej Korsini, sv. Magdalena Paciška, sv. Terezija od Jezusa, sv. Janez od križa, sv. Mala Terezija.

V našo naselbino na Selu, kjer se žrtvuje za blagor naše domovine v molitvi, premišljevanju, zatajevanju in v zadostilnih delih okrog 20 redovnic, je vstopilo zadnji čas več učiteljic iz odličnih slovenskih rodbin. Priporočamo jim še v bodoče blagor naše slovenske domovine, pa stanovitnost Slovencev v veri in krščanskem življenju, zlasti tudi zmagi našega katoliškega časopisja.

Očenaš v 1000 jezikih. Ogrski duhovnik Kertesz je tekem let oskrbel knjigo, kjer se nahaja Očenaš, spisan v 1000 jezikih. Delo ni bilo lahko. Knjigo je izročil papežu Piju XI.

O pravem času od mrtvih vstala. V kraju Gerten (Švica) je bila umrla (odrevenela) vsled krča 17 letna deklica. Ko je oče odšel, da bi naročil krsto, je slišala soseda iz mrtvaške sobe težko stokanje. Urno vstopi in kaj vidi? Dekle je sedelo sklonjeno na mrtvaškem odru.

Smrtna kosa med kardinali. 13. febr. je umrl kardinal Edmund Dalbor, nadškof gnezensko-poznanjski. Kardinalsko čast je prejel l. 1915. — Dne 14. febr. mu je sledil v večnost kardinal Giovanni Beuloch y Vivó, nadškof v Burgosu. V kardinalski zbor je bil sprejet l. 1921. — Med mrtvimi je tudi poljski nadškof Cieplak. Bil je dolgo časa v ujetništvu na Ruskem; boljševiška vlada ga je šele na ponovno posredovanje svete stolice izpustila. Zdaj je rešen vsega zemeljskega preganjanja.

— 88 letni kardinal Cagliero je umrl v Rimu. Pokojni je bil član salezijanske družbe ter deloval okrog 30 let kot misijonar v Patagoniji. Slovencem je znan izza Marijanskega kongresa v Ljubljani. Zatrjeval je, da ga je globoko ganila vernost in pobožnost našega ljudstva. Pokojni kardinal se je odlikoval po nežni pobožnosti do Marije Pomočnice. Bil je tudi cerkveni skladatelj. N. p. v m.

Brnski škof dr. Norbert Klein se je iz zdravstvenih ozirov odpovedal svoji škofiji ter bo vse svoje moči posvetil prospehu križarskega reda, ki mu je vrhovni voditelj.

Po domovini

»Ko so ljudje spali, je prišel sovražnik in prisejal ljuljke med pšenico.« (Mt 13, 24.) Poimen teh besedi je jasen, zlasti, če imamo v mislih nekatere brezbožne časopise, ki sejejo ljuljko zmot, nevere in pohujšanja tudi med naše doslej še verno in dobro ljudstvo.

Že prvi pogled v tak list pove vsakomur, ki ima kaj verskega in npravstvenega čuta, s kom ima opraviti in kaj mu je storiti. Nihče naj se ne da premotiti, da bi se tolažil: »Naj pa malo pogledam!« Nič, prav nič! Pomni: »Kdor se s smolo peča, se osmoli.« Pokaži vsaj toliko krščanske značajnosti in drži vsaj toliko na svojo čast, da se boš sramoval v roke jemati list, ki izpodkopuje vernost in npravno poštenost med Slovenci. Ni treba iznova opozarjati, da take reči čitati, naročati, širiti zabranjuje že natorna postava.

Gorje našemu ljudstvu, če bi se dalo premotiti, da bi uživalo tako strupeno dušno hrano! Le malo oči odprimo! Ali nimamo že skoraj po vseh vaseh žalostnih slučajev verskega razpada, družinske razdrapanosti, mladinske pokvarjenosti? In v katerih hišah v prvi vrsti? ... Vprav v onih, kamor je zahajal in še zahaja slab časopis. Ali bodo kratkovidni starši, ki puste, da kroži v njih družini nevarno berivo, zadovoljni, ko bodo njih otroci prej ali slej obrnili cerkvi hrbet, ko jim bodo prizadevali številne bridkosti!? Morda bodo objokovali, a bo prepozno.

Prazen je tudi ugovor: »Meni nič ne škoduje«. Da je tako govorjenje zmotno, je na dlani. Izkušnja izpričuje, da je družba kvarnega časopisa še vsakega bralca bolj ali manj pohujšala. Pa — ko bi družinski očetje vsaj malo pomislili, kakšna odgovornost jih čaka, če s čitanjem veri in Cerkvi protivnega časopisa zavajajo v zlo in pohujšujejo svoje otroke. Nimamo primernih besedi, ki bi z njimi dovolj izrazito ožigosali in obsodili nespametno in grešno ravnanje naročnika slabih časopisov,

ker kaže v najvažnejših in najodločilnejših stvareh toliko brezvestnost!

Ker je — žal — med ljudmi dosti omahljivcev in takih, ki se ne zavedajo dovolj, kako usodno je tako čitanje, bodi skrb vseh krščanskih značajev med nami, da pomagajo s poukom, z opozorilom in svarilom, kjerkoli je potrebno in se nudi prilika za to.

Ne pomaga nič tožiti in zdihovati, češ, kakšen je vendar danes svet; marveč vsakdo naj bo kot apostol svojega bližnjega na straži, da nas umazana povenjen ne preplavi.

Naša pridna dekleta, naše vzorne matere in gospodinje so bile in bodo gotovo tudi v bodoče angeli varhi po slovenskih domovih in družinah.

Petnajstletnica škofovanja. Pravkar je minilo 15 let, ko je bil takratni ljubljanski kanonik dr. Andrej Karlin posvečen za škofa v Trstu. Med vojno je doživel na častiljivi stolici sv. Justa bridke ure. Ko se je umaknil, je čakal kot rektor v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu, da mu poglavar sv. Cerkve poveri drugo škofijo. L. 1923. se je preselil kot višji pastir v nekdanjo Slomškovo škofijo, kjer se je zopet v mladeniško živahnostjo oprijel apostolskega dela za blagor dobrega ljudstva. Zadnji čas se je lavantinski nadpastir z vsem ognjem zavzel za to, da bi nekdanji njegov prednik Martin Slomšek, ki je umrl v sluhu svetosti, čimprej dosegel čast oltarja. Bog daj!

† **Alojzij Blaznik.** 18. febr. je umrl v Ameriki v župniji Haverstraw župnik A. Blaznik, sin znane ljubljanske rodbine. Listi hvalijo njegovo plemenito značajnost in duhovsko vnemo. Bil je povsod priljubljen.

Romanje Slovencev v Lurd. Takoj po Veliki noči se odpeljejo srečni naši romarji na kraj, ki ga v duhu vsak častilec Marijin tolikrat obiše, na sveto mesto, kjer je na tisoče in tisoče telesnih in duševnih bolnikov prejelo zaželeno zdravje. Romarji se bodo poklonili v imenu vseh vernih Slovencev in Slovenk Brezmadežni, zlasti pa v imenu številnih naših Marijinih otrok. Priporočamo jim pa tudi one naše rojake, ki so se izneverili nebeški Materi in blodijo nesrečni v taboru protivnikov Cerkve in verskega življenja. Naj jim Lurška Mati izprosi milost, da se povrnejo v vrste dobrih otrok katoliške Cerkve. Med romarji je tudi lavantinski škof dr. Andrej Karlin in biskup dr. Fr. J. Mileta iz Šibenika.

Med potjo se bodo naši rojaki pomudili v krasni cerkvi presv. Srca Jezusovega, Paray le Monial, kjer bodo izročili zlato knjigo slovenskih družin, posvečenih božjemu Srcu. Romarjem želimo srečno pot ter jim priporočamo »Bogoljuba« in vse bralce v molitev.

Za svetovni evharistični kongres v Chikagi so priprave ogromne in vsestransko razpredene. Od jugoslovanskih škofov se udeležijo kongresa ljubljanski knezoškof dr. Jeglič. Z njim se odpelje na dolgo pot še nekaj čez 30 Slovencev.

† **Koritnik Jakob.** Na Blokah pri Rakeku so pokopali 25. febr. upokojenega župnika Jakoba Koritnika. Rojen je bil l. 1848. v Polhovem Gradcu. R. i. p.!

Novomašniki v ljubljanski škofiji 1926: Fajdiga Viljem, Radovljica; Grims Stanislav, Škofja Loka; Nachtigal Frančišek, Žužemberk; Odar Alojzij, Boh. Srednja vas; Švelc Anton, Kranj. — Višje redove bodo prejeli na Belo nedeljo, v soboto po Binkošti, in na praznik sv. ap. Petra in Pavla.

Spremembe v ljubljanski škofiji. Imenovan je za ekspozita in beneficiata v Vogljah Fr. Rajčevič, ki je resigniral na župnijo Lučine. — Odpovedal se je župniji Št. Janž na Dolenjskem župnik Lj. Bajec in odšel v zagrebško škofijo.

Dopisi

Iz Št. Andreža pri Gorici. Gotovo je cenj. čitateljem »Bogoljuba« že poznano ime naše fare; marsikomu gotovo iz časov, ko je bival tu ob grozi svetovne vojne. Naša občina je vsled vojne mnogo trpela; vse hiše skoro brez izjeme so bile porušene. Zdaj je dobila povsem prenovljeno lice tako, da se le malokje še vidi kaka podrtija. Ponos in kras cele župnije pa je naša krasna hiša božja, ki je bila v vojski vsa prestreljena in porušena. Veličastno stoji danes kot kraljica nad vsemi drugimi stavbami. Obnovitveno delo v gospodarskem pogledu se bliža skoro koncu. Vojska pa je pustila svoje sledove ne samo na hišah, poslopjih in poljih naših gospodarjev, marveč tudi na duševnem polju našega naroda; tudi tukaj je treba obnove. Obnoviti bi bilo treba razne bratovščine, pobožnosti in stare predvojne lepe navade in potom teh z lepimi zgledi skrbeti za dosego vzvišenih ciljev. — Da bi se to laglje doseglo, smo se na prigovarjanje našega dobrega dušnega pastirja zbrali tretjo nedeljo v januarju možje k posvetovanju, kako bi se to izvršilo. Domenili smo se, da ustanovimo »Društvo apostolstva moških«, da se udeležimo vsako prvo nedeljo v mesecu skupno svetega obhajila, da bomo vsak mesec imeli skupni sestanek in še marsikaj drugega. Že ta mali poskus ni bil brez uspeha; kajti možem so sledile žene. Zbrale so se na praznik M. B., na svečnico in sklenile, da hočejo svojim možem pomagati pri

»obnovitvenem delu« za zveličanje duš. — Prvo nedeljo februarja smo imeli že skupno sveto obhajilo. Ganljivo je bilo videti krepke moške postave klečati pri obhajilni mizi, klanjajoč svoje glave pred Njim, ki je rekel: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi. Jaz vas poživim«. S trdno vero, da bo započeto delo apostolstva imelo svoj uspeh le tedaj, ako bo podpirano od Njega, ki je začetek in konec vsemu, se je pokrepčalo s Kruhom življenja nad sto možin ženâ. Hvala Bogu! Začeli smo. Da bo pa ta naš začetek obrodil polno mero zaželenega sadu, je treba tudi molitve. »Stanovitna molitev ponižnega oblake prodere.« Z molitvijo vse dosežemo. Pogostno prejetje sv. zakramentov je pa osobito v sedanjih povojnih časih skoraj edini pripomoček, da prenovimo in popravimo prejšnje duševno razdejanje. Da bo šlo vse gladko naprej, da ne omagamo v lepih sklepih, nam je pa potrebno tudi pogostnih sestankov, pri katerih se skupno z voditeljem pomenimo, kaj je potrebno in kako bomo napredovali. — Dragi možje — tovariši! Krepko na noge in dajmo lep zgled onim, ki čakajo na nas, češ, naj začno, bomo videli, kako se stvar obnese. Le nič obotavljanja.

Sv. Križ pri Mariboru. Letošnji »Bogoljub« se nam tako dopade, da smo poskočili pri naročnikih od 50 na 84. — Gotovo je, da dobivajo vsi člani in članice Marijine družbe list mesečno v roke, bodisi, da so sami naročeni, ali pa si ga izposodijo od svojih tovarišev. — Prav lep sprejem mladeničev v Mar. družbo smo imeli lani 18. decembra. Pa tudi dekleta nočejo zaostajati; pripravljale so se z vso skrbjo za slovesen sprejem, ki je bil 25. sušca, na praznik Mar. oznanjenja. — Upamo, da bo prinašal »Bogoljub« iz naše župnije vedno ugodnejša poročila.

Goriče. Iz našega cerkvenega življenja sledeče: lani 22. novembra smo obnovili mladeniško Mar. družbo, ki je bila ustanovljena že l. 1901, a vsled vojske razrahljana. Ta dan je sprejelo 24 vrlih mladeničev znake Marijine armade potem, ko so se po skupnem sv. obhajilu posvetili nebeški Kraljici. Polni upanja smo, da bodo tem prvcencem Marijinim sledili še drugi. — Od 31. januarja do 3. februarja smo pa imeli duhovne vaje za moške in za fante. Vodil jih je o. Jan. N. Demšar in dr. J. Vse priznanje g. patru za njegovo obilno prizadevanje, udeležencem pa, da so se tako pridno — s par izjemami polnoštevilno — odzvali vabilu ter skupno pristopili k mizi Gospodovi. Naj ljuba mati Marija izprosi vsem udeležencem milost stanovitnosti!

Brezovica. Naša dekl. Mar. družba se je na praznik 8. decembra m. l. zopet pomnožila za 11 članic. — O priliki celodnevne češče-

nja (v nedeljo, 24. jan.) je prišel iz Ljubljane spovedovat in pridigovat p. A. Bukovič, ki je pojasnjeval in dokazoval, kolika milost in sreča je za vsako družino, ako se posveti presv. Srcu Jezusovemu. Naslednja dneva se je izvršilo posvečenje v 63 družinah. Druge se pripravljajo. — Dne 1. febr. je stopila v zakon z ženinom Andr. Rotarjem pridna družbenka Ivana Seliškar. Poroka je bila s sv. mašo.

Na Planinsko goro. Na lepi višini nad Planino stoji velika romarska cerkev. Mičen je razgled od tu proti Javorniku in kraški Pivki ter proti častitljivemu Nanosu. Cerkev ima tri oltarje. Po vojni je dobilo svetišče nov zvonik,

a treba je še dovolj popravit. Dobri romarji — tako upamo — bodo skrbeli, da se ta stara romarska cerkev ne opusti, marveč ohrani, Marijini častilci ne bodo pustili, da bi ta Marijina božja pot prišla v pozabo. — Manjši shodi na Planinski gori so: v torek po Veliki noči in po Binkošti; večij shod je na Veliki Šmaren, največji pa v nedeljo po Malem Šmarnu, t. j. na praznik presv. imena Marijinega. — Nanovo sta prišla dva: na velikonočni in na binkoštni ponedeljek. Na velikonočni ponedeljek in na Veliki Šmaren je služba božja samo ob 10. Na binkoštni ponedeljek in v nedeljo po Malem Šmarnu je tudi spovedovanje.

Razno.

Izpolnjena obljuba. Najnovejši bakro-rotacijski stroj — najmodernejši in najpopolnejši dosedanj izum za natiskovanje slik — je že, hvala Bogu, v obratu. Slike, ki jih vidite v pričujoči številki »Bogoljuba«, so prišle kot prvi poizkus iz zveze novomontiranega stroja in prastrojev. Začetek je dober. Izvršitev se bo pa izpopolnjevala, kolikor bolj se bo za to določeno strokovno osebje izurjalo. Ker ta način izvrševanja in natiskovanja slik zahteva dokaj več priprav in je seveda tudi dražji, smo tako uredili, da smo slike uvrstili na drugo tretjino lista, ki se mora vsa (tudi besedilo) tiskati na novem stroju. Prvo in tretjo tretjino pa je natisnil poseben stroj.

To v pojasnilo, da bodo c. naročniki in čitatelji razumeli, zakaj slike niso razdeljene razmerno na ves list. Uredništvo.

Soglašamo. Novi vodja prosvetnega oddelka v Ljubljani, dr. Lončar, je v obširni okrožnici, naslovljeni vsemu učitelstvu, priporočil mnogo lepih in jako primernih nasvetov, navodil in smernic, ki bi mogle dvigniti ugled učiteljstva, predvsem pa podkrepiti dobro odgojo šolske mladine, če bi si jih vsakdo, ki deluje na šolskem polju, osvojil in jih skušal udeležiti. Med drugim je prosvetni »inspektor« v omenjeni okrožnici opozoril na trojno nevarnost, ki ugonablja sedanjo mladino. Tako-le piše: »Boj proti alkoholu, nikotinu in razuzdanosti so najvažnejše točke našega prizadevanja, ker vsi čutimo, da moramo zlasti srednješolsko mladino iz njenega igračkanja in veseljačenja vrniti zopet k delavnosti, rednosti in treznosti. Ne more nam biti vseeno, kakšne so javne predstave, ki jih ponujata mladini gledališče in kino; kakor je treba tudi smotrno voditi dijaške knjižnice, kjer mora veljati načelo: manj čitanja, a tisto izbrano!« — Učitelstvu veljajo besede, ki jih beremo v isti okrožnici: »Opozarjam na medsebojno tovariško sodelovanje brez škodoželj-

nih nagajivosti; posebno naglašam, naj svetni učitelj priznava Cerkev, kar ji gre; a tudi učitelj-duhovnik mora dati državi, kar ji pripada. Šola potrebuje reda in discipline na eni, a tudi pravične obzirnosti na drugi strani.«

O plesu pametni ljudje niso nikoli mogli povedati nič priznalnega; vsi duhovni voditelji in pisatelji so pa vsekdar svarili pred njim, kot o nevarni bližnji priložnosti za vsakega človeka, kaj šele za takega mladega človeka, ki je poln čutnih nagonov in skušnjav. Če bi pa vsi ti, ki so pisali o plesu, bili poznali moderne plese, ki jih danes uvajajo, bi pač še drugače gromeli zoper to grešno razbrzdanost. — Neki izboren plesalec je nove plese tako-le označil: »Tango je nečist; Fox-trott je nesramen; Jazz je umazan; Schottisch in Espagnole je razdražljiv; Schimmy in Blue — divjanje kakor ples sv. Vida.« Ti plesi niso le nevarni in bližnja priložnost, ampak sami na sebi grdi in torej grešni.

DAROVI

Bosanski odbor v Ljubljani je prejel sledeče darove: Kršč. ženska zveza v Mariboru po gdč. Liziki K. 505 Din; gdč. A. P. iz Ptuja 475 Din; ga. prof. Štupca (ponovno) 20 Din; Lojzek R. iz Ptuja 6 kron srebra; neimenovan 1 zlatnik za pozlative ciborija; Magda Stražar 20 Din; trvdka Persche šatuljo sukanca za čipke; Mar. Vrder 13 Din; Fani Zor naredila 6 m čipk za 2 albi; Mar. Kovašek 3 m blaga za oltarni prt; Mar. Premru 10 Din; Mici Premru 5 Din; bombaževa predilnica v Tržiču 20 Din; M. Martinc 7 Din. — Odbor bo tudi letos opremil enega g. novomašnika z juga; zato je vsak dar v ta namen dobrodošel.

Za gobavce: Ksaverijanski igralci 30 Din.

Za kruh sv. Antona: Marija Šinkovec 20 Din; neimenovana iz Ihana (za Afriko) 66 Din.

Dopisnikom. Pismene pošiljatve, namenjene uredništvu, naj ne bodo naslovljene na Leonišče, marveč kratko: Uredništvo »Bogoljuba«. Ljubljana.

Odpustki za mesec april 1926.

1. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej »Opombo« k 4. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. Zakrament; spoved in sv. obhajilo danes ali pa drugi teden; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu svetega očeta; spoved in obh. danes ali na velikonočno nedeljo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine sv. Družine.

2. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3 naprej ali jutri do 11 dopoldne žalostni M. b. vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k obh. P. o. tistim, ki nosijo višnjevi škapulir. **V zadobljenje odp. zadostuje obh. prejšnjega dne.**

4. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva; glej spodaj opombo; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) istim kakor 23. dan. — Tretjerednikom v. o.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčenamarij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi; i) udje br. za duše v vicah, v bratovski ali farni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave štacijske cerkve v Rimu.

Ker je danes sv. Benedikt Sil. in prva nedelja v mesecu, je mogoče dobiti še te-le p. o. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor 23. dan.

7. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

16. Petek. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so postavno zadržani.

23. Petek. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Sobota. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Varstvo sv. Jožefa. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja varstvo sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere b.; d) isti kakor 23. dan.

28. Sreda. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

30. Petek. Bl. Benedikt. P. o. istim kakor 23. dan.

Pobožnost devet prvih petkov. Kdor opravlja pobožnost devet prvih petkov v mesecu ter v ta namen pristopi devet prvih petkov zaporedoma k sv. obhajilu, da bi bil deležen velike obljube Jezusovega Srca, letos na prvi petek v aprilu sv. obhajila ne bo mogel prejeti, ker je Veliki petek. Kaj potem? Ali mora pobožnost začeti iznova? Ne; svojo pobožnost naj kar nadaljuje. Če je n. pr. do 1. aprila opravil že šest prvih petkov, mora k sv. obhajilu pristopiti še trikrat, in sicer ob prvih petkih v majniku, juniju in juliju.

Prazniki vstajenja Gospodovega naj bodo vsem, ki so »Bogoljub«-ovi, vir obilnega blagoslova; onim pa, ki niso Bogu ljubí, pa vir milosti in dušnega vstajenja!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposredstvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, da vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 300 milijonov kron.

Kakor roža med trnjem

se lahko smatra

milo
GAZELA

ki po svoji nedosegljivi kakovosti prekaša vse druge proizvode. — Beli čisti, in varuje trpežnost perila.

Samo od 20. do 30. aprila!

Moški box-čevlji šimi . . . 170 Din

Ženski box-čevlji od 120—132 Din

Ctroški izpod konkurence.

Prodaja se od 6. zjutraj do 8. zvečer.

Proti narisu noge na papir se pošlje
tudi po povzetju.

Razpošilj. čevljev tovarne C. Pollak
Ljubljana, Dunajska c. 23. dvorišče

»Bogoljubove« nagrade so že določene in bo skupno razdeljenih 83 daril. Vsak nagradenec bo prejel tozadevno pismeno sporočilo, katere vrste nagrada je odpadla nanj. Po sprejemu pismenega obvestila bo moral vsak odgovoriti, kakšne vrste darilo si želi za znesek, ki mu je prisojen. Izbire bo precej. Onim, ki so nam tozadevno že sporočili svoje želje, seveda ne bo treba več odgovarjati. Upamo, da bodo do Velike noči razposlane vse nagrade.

Upravništvo.

UTRINKI

Kaj je danes nujno potrebno za blagor človeške družbe?

»To, da naj ima vsaka župnija nekaj razsvetljenih laikov, neustrašenih, odločnih pravih apostolov.« (Papež Pij X.)

PROŠNJE.

Mar. družbenka iz Št. Andraža priporoča dva brata presv. Srcu Jez. in Mar. za izpreobrnjenje in za mir v hiši. — S. N. se priporoča sv. Antonu, da bi bila uslišana njena prošnja. — F. B. se priporoča sv. Mali Tereziji in sv. Antonu Pad. v dosego svoje najsrčneje želje, ali da bi se ji vsaj izboljšalo v boleznih. — R. G. iz Trsta se priporoča v molitev, da bi dosegel obljubljeno službo in da bi prišla na dan kriva prisega, ki vsled nje trpi škodo. Isto zadevo polaga v presv. Srce Jezusovo, da se srečno reši. — Članica Mar. dr. iz O. se priporoča Materi božji, sv. Mali Tereziji za večjo ljubezen do Jezusa v sv. R. T., za vredno prejetje sv. obhajila in za zdravje v glavi. — Mar. družbenka iz V. L. se priporoča presv. Srce, sv. M. Tereziji in vernim dušam za zdravje, za dosego red. poklica ter za zmago v skušnjavah.

DOBRE KNJIGE.

Silvin Sardenko: Sveti Jožef. V sedmerih spevih. — Častilcem in častilkam sv. Jožefa in vsem, ki so gođovali 19. marca ali bodo imeli godovnico 21. aprila (praznovanje varstva sv. Jožefa), je prišla ta lična knjižica kar na hvalo. Na 48 straneh vsebuje sedem spevov, ki so prepleteni z mičnimi vinjetami in simboličnimi okraski. Prav je tudi to: lepa pesnitev naj se nudi v taki opremi, ki je vredna zlatega jedra. Po tem načelu se je ravnal tudi pisatelj tega hvalevrednega delca. Za uvod vsaki sliki je dodejana kratka pesem. Če dobe te male pesmice — kakor se obljubuje — skladatelja, bo pesnitev na veljavi le še pridobila. — 3. zv.: Misijonska prireditve, uredil Ante Kordin. 132 strani. — V zadnjih letih se je pri nas misijonska misel zelo razširila. K temu veliko pripomorejo tudi javne misijonske predstave in prireditve. Nismo pa imeli dosedaj na razpolago primernih pesmi, iger in načrtov za predavanja. — »Misijonska prireditve« je tak praktičen priročnik, ki daje navodila in gradivo, kako moremo na lep način tudi v naših dvoranah delati za širjenje kraljestva božjega na zemlji. Po vsebini nam knjižica zelo veliko nudi. Obsega namreč štiri predavanja, večje število misijonskih deklaracij, štiri igre, pet skladb in opozarja tudi na to, kje naj prireditelji še drugod iščejo snovi za predavanja in igre. Tudi načrti za misijonske prireditve bodo zelo dobrodošli. Vsa naša društva in Marijine družbe bi jo morale imeti v svojih knjižnicah.

GOVORILNICA.

Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi... V »Bogoljubu« imamo kotichek »Naši vzorci«. Poiščimo vzore, vzorne osebnosti iz lastnih vrst, iz vrst kongregacij, III. reda I. dr. ter jih postavimo na svetilnik. Pokažimo, kar je lepega, vzornega na domačih tleh! Ali naj hodimo po vzore samo v tujino? Uredništvo prosi tem potom Bogoljubove dopisnike, načelstva in vodstva Marijinih in drugih cerkvenih družb, naj bi ohranili spomin na zgledne umrle osebnosti z opisom njih življenja in njih vrlin. S tem bi obenem bodrili vnmemo za lepo življenje med vsemi, ki jim pride Bogoljub v roke. Uredništvo opozarja ponovno, da daje v govorilnici radevolje pojasnila na pismena vprašanja, ki posegajo v verstveno in nraavstveno življenje.

Št. 333. Ne pričakujmo samo čudežev. Storimo najprej sami, kar je v naši moči. Predvsem pa prosimo po navodilu sv. Male Terezije pravo ljubezen od Boga.

Še je čas

za obnovitev naročnine,
Povejte to zamudnikom!

Priporočamo

Kolinsko cikorijo

Zlato

vsebuje v Vaši roki se nahajajoče

**Zlatorog-
terpentinovo milo!**

V vsak tisočeri komad se vpreša
1 zlatnik za 10 frankov.

Poskusite, kupite komad pristnega
**Zlatorog-terpentinovega
milo** in prepričajte se o njegovi
neprekosljivi kakovosti!

Mogoče,
da najdete pri
pranju tudi VI
zlatnik!

